

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

OSCAR'IN İLK 'EN İYİ KADIN
OYUNCU' ADAYI CATE BLANCHETT
BLUE JASMINE

YILIN BLU-RAY OLAYINA DAVETLİSİNİZ.

ŞİMDİ 3D BLU-RAY BLU-RAY, DVD VE VCD'DE!

WARNER BROS. PICTURES PRESENTS
IN ASSOCIATION WITH VILLAGE ROADSHOW PICTURES IN ASSOCIATION WITH A&E TELEVISION A BAZMARK/RED WAGON ENTERTAINMENT PRODUCTION A FILM BY BAZ LUHRMANN
LEONARDO D. CAPRIO "THE GREAT GATSBY" TOBEY MAGUIRE CAREY MULLIGAN JOEL EDGERTON ISLA FISHER JASON CLARKE EXECUTIVE MUSIC SUPERVISOR ANTON MONSTED MUSIC BY CRAIG ARMSTRONG PRODUCER ANTON MONSTED
EDITORS MATT VILLA JASON BALLANTINE JONATHAN REDMOND PRODUCTION DESIGNER CATHERINE MARTIN DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY SIMON DUGGAN, ACS EXECUTIVE PRODUCERS BARRIE M. OSBORNE SHAWN "JAY Z" CARTER AND BRUCE BERMAN BASED ON THE NOVEL BY F. SCOTT FITZGERALD
SCREENPLAY BY BAZ LUHRMANN & CRAIG PEARCE PRODUCED BY BAZ LUHRMANN CATHERINE MARTIN DOUGLAS WICK LUCY FISHER CATHERINE KNAPMAN DIRECTED BY BAZ LUHRMANN
VILLAGE ROADSHOW PICTURES BZMK
© 2013 Bazmark Film III Pty Ltd.

tiglon

© 2012-2013 Warner Bros. Entertainment Inc. Tüm hakları saklıdır.

FİLM EKİMİ GEREKLİ Mİ?

BAŞLIKTAKİ SORUMUZUN CEVABINI HEMEN VERELİM: EVET, GEREKLİ... “NEDEN?” DERSENİZ, BUNA VERİLEBİLECEK EN DOĞRU CEVAP DA ŞU OLUR HERHALDE: FİLM EKİMİ’NDE GÖSTERİLEN FİMLERİN BÜYÜK BİR KISMI TİCARİ VİZYON ‘ŞANSI’ BULUYOR, AMA GÖSTERİME girdiklerinde film ekimi doluluğundan eser kalmıyor. Bu filmler, hiç olmazsa film ekimi sayesinde seyirciye ulaşıyor ve ‘dar kitle’yi fazlasıyla memnun ediyor. İdeali, bu yapımların ticari gösterimlerde de seyirci toplayabilmesi tabii, ama bunun gerçekleş(e)meyeceğini bildiğimizden hiçbir zaman “Amin” demiyoruz olmayacak bu duaya. film ekimi’nin 12. programına şöyle bir göz attığımızda, bu ‘mini festival’in sinemaseverlerin iştahını neden bu kadar kabarttığını da görüyoruz bir kez daha. Özellikle ‘sinemasever’ diyoruz, çünkü sinemayı gerçekten sevenlerin kayıtsız kalamayacağı bir toplam söz konusu burada. Festivallerde (özellikle de Cannes) yeri göğü sarsmış çalışmaları görme fırsatı tanıyor film ekimi. İstanbul Film Festivali’ndeki ‘gala’ gösterimlerinin bütün bir etkinliğe yayıldığını düşünün, işte böyle bir ‘film haftası’ bu. Evet, festivalden ziyade bir ‘popüler sanat filmleri şenliği’ havası taşıyor, ama bu yaklaşımın zararını gördüğümüzü de söyleyemeyiz. Sinemaseverler olarak kârlı çıktığımızısa bir gerçek.

Yeniden bu yılın programına dönersek... Michael Winterbottom’dan Jim Jarmusch’a, Coen’lerden Kim Ki-Duk’a,

Asghar Farhadi’den François Ozon’a, Corneliu Porumboiu’dan Abdellatif Kechiche’e kadar, takipçilerin filmlerini gözü kapalı izleyecekleri yapımlar var gene. Nasıl ki, Cannes Film Festivali’nde bazı yönetmenlerin sonsuz kredisi var, film ekimi’nde de biraz böyle bir durum söz konusu. Şikayet olsun diye söylemiyoruz bunu, aksine son işlerini merakla beklediğimiz bu isimlerin ne yaptıklarını ‘ikinci elden’ görmek heyecan verici bizim için.

Bazı filmlerin Adana ve Antalya programlarında da olması meselesine gelince... Bu konuda da ‘olumlu’ düşünüyoruz. Filmleri İstanbul’un tekeline bırakmak olur zira öbür türlü. İstanbul Film Festivali ve !f İstanbul Bağımsız Filmler Festivali’nin ‘kaymak tabakası’nı sahiplendiği ortadayken, film ekimi’ni de bunların arasına sokmak haksızlık olur. Adana ve Antalya ya da Ankara ve Malatya gibi kentlerin festivallerinin içini boşaltır bu durum. Biraz da olsa ‘paylaşımcı’ olmanın kimseye bir zararı dokunmaz!

Baştaki soruya döndüğümüzdeyse, film ekimi’nin gerekliliğine ikna olmak için ekstra bir çaba harcamak gerekmediğini söyleyebiliriz. Aslında, belirgin biçimde Gezici Festival’i zorluyor film ekimi son zamanlarda, !f İstanbul’la birlikte. Onlar da geziyorlar çünkü ve Gezici Festival’e turlayacak alan bırakmıyorlar. film ekimi’nin Bursa, İzmir, Ankara, Trabzon, Diyarbakır ve Gaziantep ayakları da var bu yıl. Epeyce gezecekler anlayacağınız. Artık iki kentle sınırlı kalan Gezici Festival’in şaşıla yıllarını hatırlatan bir güzergah bu. Ama yapacak da bir şey yok galiba; ‘seyahat etme özgürlüğü’nü kullanıyor onlar da...

GİZLİ TEŞKİLAT
(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAC oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemozer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcyalc@hotmail.com **GÖRSEL YÖNETMEN** BİLGEHAN ARAS

LOGO TASARIM ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA** BAŞAR UĞUR **KATKIDA BULUNANLAR** TUNCA ARSLAN, OLAN ÖZYURT, ŞENAY AYDEMİR, ÇAĞDAŞ GÜNERBÜYÜK, İLHAN YURTSEVER, GÜLHAN DÜZGÜN VARANK, CEYDA AŞAR, DİLEK TUNALI, SERDAR KÖKÇEOĞLU **REKLAM İLETİŞİM** EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Mavi Yasemin (Blue Jasmine); Büyük Kumar (Runner Runner); Karnaval; Belalı Tanık (The Family); Katliam Gecesi (You're Next); Benimle Oynar Mısın?; Öyle Sevdim Ki Seni; 3 Kadın 3 Kader.

23 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

24 TRENDEKİ YABANCI

Tunca Arslan, iki önemli filmle, Batlıların 'Çinli korkusu'nu diline doluyor bu hafta...

26 AŞKTAN DA ÜSTÜN

John Boorman-Sean Connery işbirliğinden doğan harika: "Taş Tanrı Zardoz" (Zardoz)... Okan Arpaç imzasıyla.

28 İTİRAF EDİYORUM

Atalay Taşdiken, ikinci filmi "Meryem" üzerine sorularımızı cevapladı... Emel Göral imzasıyla.

30 ESRAR PERDESİ

Dilek Tunalı, 38. Gdynia Film Festivali'ne dair izlenimlerini Arka Pencere okurlarıyla paylaşıyor.

34 GENÇ VE MASUM

Rashit'in yeni şarkısının Yeşilçam esintileri taşıyan videoklibi: "Kancalar"... Serdar Kökçeoğlu imzasıyla.

36 SAPIK

Gündemden yansıyanlar... İlkan Özyurt imzasıyla.

MAVİ YASEMİN

★★★★★

ORJİNAL ADI Blue Jasmine

YÖNETMEN Woody Allen

OYUNCULAR Cate Blanchett,

Alec Baldwin, Sally Hawkins,

Peter Sarsgaard,

Bobby Cannavale, Andrew Dice

Clay, Michael Stuhlbarg, Louis C.K.

YAPIM 2013 ABD

SÜRE 98 dk.

DAĞITIM Pinema

(Mars Entertainment)

WOODY ALLEN,
BİRİ AVRUPAI, DİĞERİ
EN AMERİKAN İKİ
AMERİKAN ŞEHİRİ
ARASINDA GEÇEN BİR
FİLM İNŞA EDİYOR.
ÜSTELİK HİKAYE BU İKİ
ŞEHİR ARASINDA
GİDİP GELİYOR.

FİLMİN BAŞLARI SAYILABİLECEK BİR SAHNEDE JASMINE (BLANCHETT), KIZ KARDEŞİNİN YAŞADIĞI SAN FRANCISCO'YU KOCASIYLA ESKİDEN GEZİP GÖRDÜĞÜ AVRUPA ŞEHİRLERİNE BENZETİYOR. YİNE DE, ESKİ ŞAŞAALI HAYATINDAN UZAK BİR

şekilde adım attığı için şu an şehirle kurduğu ilişki pek sarıh sayılmaz. San Francisco'nun Avrupai manzarasının tadını beş parasız biçimde çıkartamıyor. Ayrıca film boyunca dilinden düşmeyen Paris, Viyana gezileri gibi referanslarla Woody Allen son dönemdeki Avrupa turunu andıran göndermeler yapıyor.

“Mavi Yasemin”, iki farklı şehirde çekilmiş bir film: San Francisco ve New York... Woody, Jasmine'in az önce sözünü ettiğimiz repliğinden yola çıkarsak, biri Avrupai, diğeri en Amerikan iki Amerikan şehri arasında geçen bir film inşa ediyor. Üstelik hikaye bu iki şehir arasında gidip gelen bir kurguya sahip. Jasmine'in bugününe San Francisco, anılarına ise New York ev sahipliği yapıyor. İki kent arasında gidip gelirken de adım adım Jasmine'in öyküsünün bugüne nasıl bağlandığına tanık oluyoruz.

Önce bir Jasmine'i tanıyalım. Hanımefendi, New York'un üst düzey burjuva sakinlerinden. Varlıklı kocası Hal'in (Baldwin) sağladığı imkanlarla o parti senin bu parti benim 'dolce vita' bir hayat sürüyor. Üzümünü yiyip bağını sormayan bu zümredeki eşlerin çoğu gibi, kocasının servetinin kaymağını yemekten kaynağını sorgulamaya vakit bulamıyor.

Biz Jasmine'le San Francisco'ya giden uçakta tanışıyoruz. Kocasının sahtekarlıkları yüzünden iflas etmişler. Hal hapse girmiş. Fakat kadın eski görkemli günlerinden henüz kopamamış. Daha doğrusu yeni meteliksiz hayatını kabullenememiş. Hatta Jasmine'in “Sunset Bulvarı”nın (Sunset Blvd.) Norma Desmond'ıyla akraba olduğunu söylemek bile abartı olmaz. Sonuçta ikisi de mazilerindeki gösterişin bittiğine inanmak istemeyen karakterler. Tam da bu yüzden gerçeklikle bağları sıklıkla kopuyor.

Jasmine, burjuvalara özgü bir tür

'bir kadının bir erkek için parasından, eğitiminden ve kendisi olma duygusundan vazgeçtiğinde başına neler gelebileceğine dair bir uyarı öyküsü' olduğu yorumları yapılmış. Bu okuma tartışmalı olmakla birlikte, tıpkı "Maç Sayısı"ndaki (Match Point) gibi, hikayenin 'sınıf meselesi' kısmı da düşünüldüğünde tam tersi sonuçlara ulaşmak bile mümkün aslında. Usta yönetmenin cinsiyet kodları üzerinden değil de, sınıfsal farklılıklara dair söyledikleri, en azından bu film nezdinde, daha kulak kabartılması gereken şeyler barındırıyor. Nihayetinde "Mavi Yasemin" in Woody'nin burjuvalara doğrulttuğu acımasız bir ayna olduğunu iskalamamalıyız. Paranın, şaşaanın, gösterişin, mal mülkün insanın gözünü nasıl kör ettiğine dair çok çarpıcı bir film bu. Sahip olduklarının esiri olmuş bir sınıfın tasviri bu film.

Filmin adında bir çift anlama rastlıyoruz. Önce ana kahramanımıza 'mavi yasemin' çiçeği üzerinden bakalım. Yazı seven ve bol su isteyen bu çiçek kışın yapraklarını dökermiş. Gökyüzünü (afişteki gibi) ve denizi çağrıştırdığı için de bakana huzur verirmiş. Burada tabii Jasmine'in durumuyla ilgili ironik bir durum var. Onun huzursuzluğunun filmin adındaki çiçekle tam bir tezat oluşturduğu açık.

Filmin orijinal adındaki 'blue' sözcüğünün İngilizcedeki mecazi karşılığına bakarsak ise, burada da 'hüzünlü', 'keyifsiz' gibi anlamlarına rastlıyoruz. Haliyle, Jasmine'in filmin afişindeki tarifi zor derecede hüzünlü bakışlarına göz atmak bile Woody'nin göstermek istediğini anlamak açısından kafi geliyor. Bu kadının ruh haliyle ilgili ipuçlarını filmin adı ve afişinden enikonu edinmiş oluyorsunuz böylece.

Woody Allen, çok isabetli bir biçimde "Mavi Yasemin"de bir zenginin görgüsüzlüğünü en açık biçimde deşifre etmenin yolunun fakirlikten geçtiğini öngörmüş ve ona göre bir senaryo çatısı kurmuş. Bu anafikrin satır aralarını da, kıvamını bulduğunda ne kadar lezzetli olduğunu iyi bildiğimiz zengin detaylar ve olay örgüsüyle doldurmuş. O gösterişli yaşantıya bağımlılığının Jasmine'i zihinsel olarak nasıl bir çöküşe götürdüğünü sahneler arasında kurnazca kurduğu neden sonuç ilişkileriyle çok başarılı çizmiş.

Bu seneki 'en iyi kadın oyuncu' ve 'en iyi özgün senaryo' dallarında ilk adaylar belli oldu.

Alec Baldwin'i 'kodaman' rollerinde izlemek sizi de sıkmadı mı?

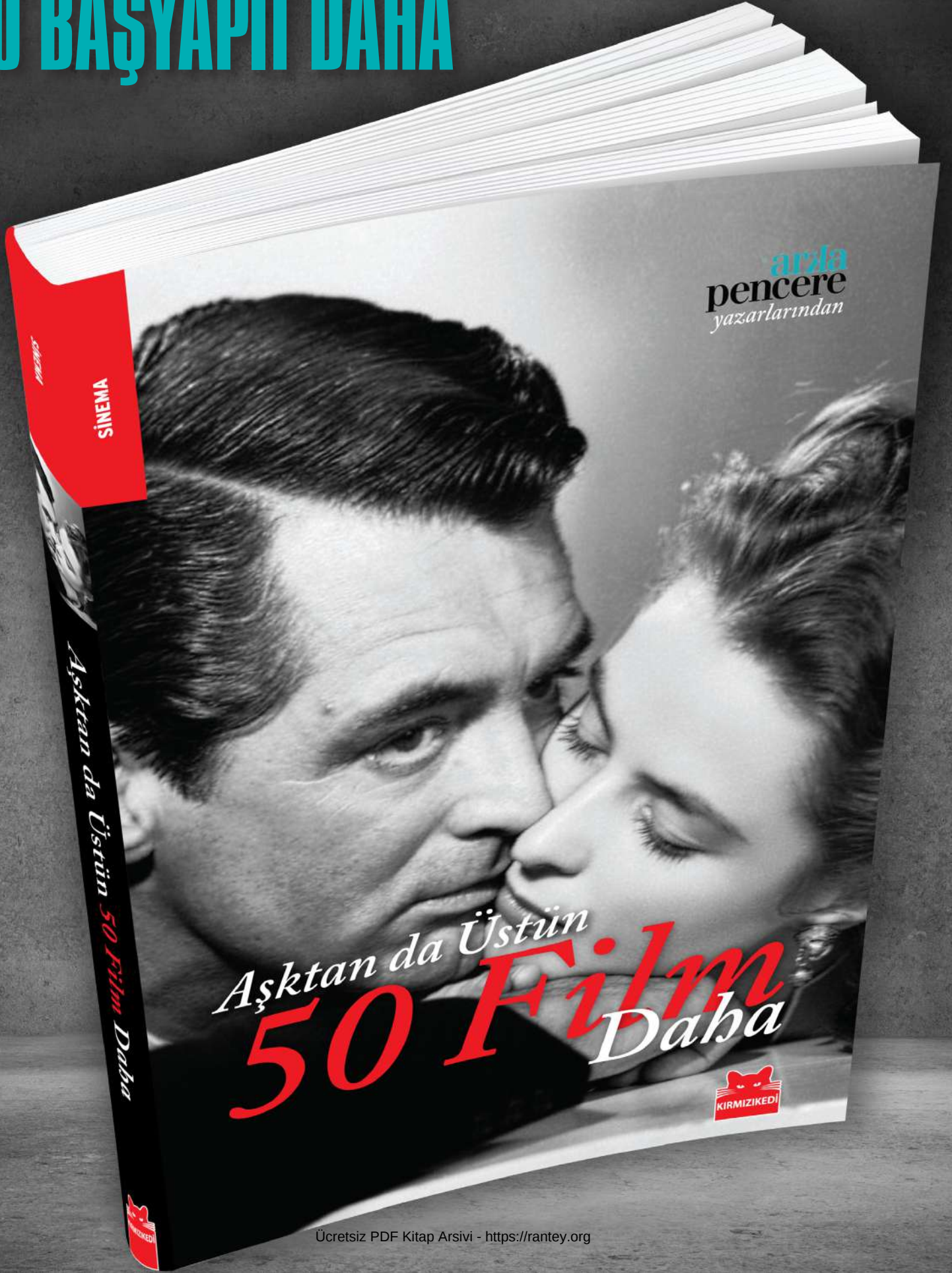
benmerkezcilikten muzdarip. Geçmişte en güzel hayatı o yaşamış, bugün de en büyük dertleri o yüklenmiş sanki. Sürekli zavallı bulduğu tiplerle hayatını birleştirdiği için, kız kardeşi Ginger'a tepeden baktığı, dahası acıdığı aşikar. Kendisiyle ilgilenen 'işçi sınıfından' erkeklerden neredeyse tiksindiğini fark etmemek de olanaksız. O güne kadar hiç çalışmadığı için, bir dişçinin yanında bulunduğu sekreterliğe burun kıvrması da şaşırtıcı değil.

Tüm bunlara tanık olurken, Woody'nin her zamanki gibi karakterlerini yargılamaktan uzak bir tavır sergilediğini görüyoruz. Başta da Jasmine'i... Daha üniversitede gencecik bir kızken Hal'in kimbilir ne ilgi ve hediyelerle başını döndürdüğü kadını bu hayatı tercih ettiği için kim yargılayabilir ki? O yaşta böylesi bir hayatı reddedecek kaç kadın vardır? Benzer bakış açılarıyla, Ginger'ın, hatta Hal'in yaptıkları hatalarda da onları suçlamak, izleyici koltuğunda oturan bizler için hiç kolay olmuyor. Sonuçta herkes hayal ettiği hayatı yaşamaya çalışıyor, hepsi bu.

Filme Batı'da feminist okumalar üzerinden övgü düzenler olmuş. Jasmine'in son yıllarda Woody'nin yarattığı en komplike kadın karakter olduğunun altı çizildikten sonra filmle ilgili de

WOODY ALLEN, ÇOK İSABETLİ BİR BİÇİMDE "MAVİ YASEMİN"DE BİR ZENGİNİN GÖRGÜSÜZLÜĞÜNÜ EN AÇIK BİÇİMDE DEŞİFRE ETMENİN YOLUNUN FAKİRLİKTE GEÇTİĞİNİ ÖNGÖRMÜŞ.

YEDİ YAZAR, YEDİ AYRI ÜSLUP
50 BAŞYAPIT DAHA

arzu
pencere
yazarlarından

SİNEMA

Aşktan da Üstün 50 Film Daha

Aşktan da Üstün
50 Film
Daha

BÜYÜK KUMAR

ORİJİNAL ADI Runner Runner

YÖNETMEN Brad Furman

OYUNCULAR Justin Timberlake,

Gemma Arterton, Ben Affleck,

Anthony Mackie, David Costabile,

Diana Laura, Bob Gunton

YAPIM 2013 ABD

SÜRE 91 dk.

DAĞITIM Tiglon

**“BÜYÜK KUMAR”,
ÖNCELİKLE BİRÇOK
BENZERİNDE OLDUĞU
GİBİ EN KOLAY
KLİŞELERE YASLIYOR
HİKAYESİNİ. MESELA
RICHIE’NİN BABASININ
DA İFLAH OLMAZ BİR
KUMARBAZ OLMASI.**

BAZI FİLMLER VARDIR, ‘SİNEMA MATEMATİĞİ’ TUTARLIDIR MESELA. YANI X’İ KOYDUĞUNUZDA Y’Yİ, ÇIKAN SONUÇ koyduğunuzda da z’yi bulursunuz. Ama işte sinemayı matematikten ayıran bir yön var. O da duygusu. Yani film olmuştur aslında ama size geçmez. Bir türlü ikna olmazsınız öyle olayların gelişebileceğine ya da gelişme biçiminin izlediği yolun doğru olduğuna.

Bu hafta sinemalarımıza konuk olan “Büyük Kumar” (Runner Runner) da bu filmlerden.

Daha önce birlikte “Ocean’s 13” (Ocean’s Thirteen) ve “Jüri” (Runaway Jury) filmlerini de kaleme alan Brian Koppelman-David Levien ikilisinin senaryosundan Brad Furman’ın çektiği yapımın sorunu, belki de her şeyin olması gerektiği gibi gerçekleşmesi. İki buçuk yıl önce sinemalarımıza da uğrayan “Güneşin Karanlığında” (The Lincoln Lawyer) filminden tanıdığımız Furman, bu kez sanal kumar dünyasına el atıyor.

Bir dönem oldukça genç yaşta Wall Street’te büyük paralar kazanmış ama beş yıl önceki meşhur finansal krizde elinde avucunda ne varsa kaybetmiş bir ‘eski girişimci’ olan Richie Furst, Princeton’da matematik okumaktadır. Ama bir yandan da baba mesleği olan ‘kumar’ işinden okul harcını çıkarmaya çalışır. Kendisi doğrudan sanal kumar işine girmese de öğrencilere aracılık edip, tüyolar verir ve komisyon alarak yolunu bulur.

Bu durum, okul yönetiminin dikkatini çekip atılmakla tehdit edilince çareyi elindeki tüm birikimi riske etmekte bulur. Ancak, çok güvendiği sanal kumarda parasını kaybetmekle kalmadığı gibi, oyuncuların birisinin hile yaptığını ortaya çıkartır. Ani bir kararla sanal kumar imparatorluğunun tepesinde oturan Ivan Block’un yaşadığı Kosta Rika’ya gitmeye karar verir. Amacı Block’un karşısına çıkmak ve ona bu hileyi anlatmaktır. Bir biçimde Block’un

dikkatini çekmeyi başarır ve onun yanında çalışmaya başlar. Ama işler görüldüğü gibi değildir.

“Büyük Kumar”, öncelikle birçok benzerinde olduğu gibi en kolay klişelere yaslıyor hikayesini. Mesela Richie’nin babasının da iflah olmaz bir kumarbaz olması. Mesela kahramanımızın bir noktada ‘kötü adam’ın kadınına âşık olması. Mesela göz kamaştıran görkemin, işlerin tıkrık tıkrık yolunda gitmesinin, her istediklerini elde ediyor olmalarının ardında büyük bir kötülüğün yatıyor olması. Hırslı bir FBI ajanının kahramanımıza musallat olması... Liste uzayıp gidebilir.

Richie’nin Princeton’dan ayrılıp Kosta Rika’ya ayak bastığı andan itibaren olacakları ya da olması muhtemel gelişmeleri öngörmek o kadar da zor değil. Ama “Büyük Kumar”ı çok

kötü yapmayan şey, yönetmenin bütün bunları yerli yerine koyarken çuvalamaması, açık vermemesi. Bir de aslında bizim de beklediğimiz bazı gelişmeleri, bizim beklediğimiz biçimde gerçekleştirmemesi.

Öte yandan filmin kendince ahlaklı bir yanı da var. Mesela kumar oynanmasına değil de hile yapılmasına karşı, ki burada üstü örtük bir biçimde 2008'deki ekonomik krizin kaynağı olan finans şirketlerine de bir gönderme söz konusu. Sonuçta, filmin gelip dayandığı nokta, Türkiyeli bir anne nasihatinden öteye gidemiyor: "Tamam kumarını yine oyna, borsaya girmek istiyorsan ona da gir ama önce okulunu bitir!"

Haftanın ilginç bir tesadüfüne de dikkat çekmeden geçmeyelim. Woody Allen'ın "Mavi Yasemin"inin (Blue Jasmine) karakteri, insanları

dolandırarak servet yapan ve finansal kriz döneminde tutuklanan bir sahtekarın eşinin üzerine çöken Amerikan rüyasını anlatıyor. Burada ise bizzat krizin içinden çıkmış genç bir adamla karşı karşıyayız. Ancak Woody Allen karakterine karşı acımasız olmaktan çekinmezken; Brad Furman, Richie konusunda daha ahlakçı bir noktada duruyor ve sorunu 'Amerikan rüyası'nı kötü emellerine alet edenlere bağlayarak işin içinden çıkmaya çalışıyor.

Kapatırken söylemeden geçmeyelim: Justin Timberlake sinemada da hızlı yükseliyor.

Ben Affleck'in oyunculukta hiç işine yaramayan 'poker suratı', ilk kez ona yarar sağlamış olabilir.

"Pers Prensi: Zamanın Kumları"nda ısıldayan Gemma Arterton, burada oldukça sönük kalıyor.

**FİLM, KUMARA DEĞİL
DE HİLE YAPILMASINA
KARŞI, Kİ BURADA
ÜSTÜ ÖRTÜK
BİÇİMDE EKONOMİK
KRİZİN KAYNAĞI OLAN
FİNANS ŞİRKETLERİNE
DE BİR GÖNDERME
SÖZ KONUSU.**

KARNAVAL

ALIS, GEÇ KALDIĞI BAYRAM GÜNÜ KAHVALTISINDA KENDİNE BİR YER EDİNMEYE ÇALIŞMAKTADIR. DİĞERLERİ bayramlaşmayı tamamlamış, kahvaltılarını yapmış, Alis'in hatırını sorarlar. Bu sırada kardeşi heyecanla elinde bir peçete tutarak gelir. Elinde oğlunun yeni yaptığı kakası vardır. Peçete sofradakilere gösterilir, tezahüratlar yeterli olmayınca elden ele dolaştırılır. Muhabbeti yakalamaya çalışan Alis, elinde peçeteyle kalakalır.

“Karnaval”, böyle sıradan ve tuhaf anlara bolca yer veren bir film. Romantik naifliğiyle Amerikan bağımsız filmlerini, kara komedi atmosferiyle İskandinav sinemasını çağrıştıran bir ilk film. Kısa filmleriyle festivallerde ödülleri alan Can Kılıçoğlu, “Karnaval”la İstanbul Film Festivali’nde de yarışmıştı.

Filmin kahramanı Alis, bir orta sınıf aile mağduru. Yıllarca babasının işinde çalışmış, kardeşi kadar ‘sevilen başarılı oğul’ olmayı beceremese de üstüne düşeni yapmış. Sonunda dayanamayacağına karar vermiş ama daha kendine nasıl bir yol çezeceğini düşünmeden evsiz, işsiz, bir başına kalakalmış. Gide gide aşağıdaki sokağa gitmiş, arabada yatıyor. Annesinin getirdiği yemekleri yiyip iş ilanlarına baktığı günlerin sonunda da satış temsilcisi olmak üzere ‘Karnaval’ın yolunu tutuyor. Ne olduğunu anlamadan, kendini Karnaval adlı koca halı yıkama makinesini kapı kapı pazarlamak üzere kucaklayıp arabasına götürürken buluyor. Böylece, arabada geçen hayatına, başka yere sığdıramayınca ön koltuğa oturtup kemerini bağladığı halı yıkama makinesi de ekleniyor.

Mizah yönünden bu kadar zengin ve ciddi bir geleneğe sahip bir ülkenin sinemasının komedi türünün giderek bel altı espriler ve tuvalet mizahına saplanıp kalması acı verici. “Karnaval”, bu bakımdan umut vaat eden sinema örneklerinden. Popüler diliyle sinema izleyicisini fazlaca zorlanmadan içine çeken bir romantik komedi olarak değerlendirilebilir, bir yandan da toplumca biçilen rolleri iğneli üslubuyla didiklemeden bırakmayan bir film.

Genç sayılacak bir karakter değil Alis ama “Karnaval” yine de bir büyüme hikayesi. Ali Sinan belki çoktan büyümüş ama o Alis’i tercih ediyor. Babaya isyanı, anneyi kırmamaya çalışarak geri çevirmeleri, ergence tepkiler gibi. Yollarının kesiştiği, babasının düğün salonunda çalışan ve pastalar yapan Demet ise, edilgen Alis’in tersine, mücadeleci bir karakter. Babanın dikbaşı otoritesinden bunalmışlık, ikisini bir araya getirdikçe izleyiciye de baskın, güçlü kadın ile bağımsızlığını kuramayan başarısız erkeği karşılaştırma imkanı sunuyor. Alis’in popüler kardeşinin, babasının her isteğini yerine getirerek, işe devam etme, evlenme, çocuk sahibi olma konularında abisine üstünlük sağlaması da, toplumun problemleri erkek algılamasını ortaya seren bir diğer kıyas sağlıyor. Annelerin girişimiyle gerçekleşen Alis-Ayşem randevusu, açıklayıcı bir sahne. Alis’i görüp beğenen Ayşem, birkaç cümleyle hayatını ve beklentilerini öyle ustaca ve kararlılıkla özetliyor ki, onun karşısında, iş icabı bile onunla oturamayacağını söyleyemeyip fırsat bulduğunda kaçan Alis’in daha koşacak çok yolu olduğu belli oluyor.

Serdar Orçin’in Alis’i sonuna kadar şaşkın ve suskun, Tülin Özen’in Demet’i alabildiğine cıvılcıvılcıken, ikisinin hem bu kadar sevimli hem de birbirine uyumlu bir performans çizimleri, altından kalkılmış bir başarı. İzmir ise, ‘çiğdem’ çitlenen, bira içilen tepelerinden kovalamacalar yaşanan sokaklarına tam bir “Karnaval” mekanı.

Kimi yan hikayeler tamamlanmamış geliyor, özellikle romantik komedi matematiğine alışan seyirci için öyle olmalı. Yine de sıradan olanla ilgili zeki, samimi, sade bir film “Karnaval”. Filmi bazen eline bir parça kaka tutuşturulmuş gibi bir yabancılaşmayla izlemek mümkün ama sonunda onu bir yere bırakmanın rahatlığıyla her izleyenin yüzüne bir gülümseme katabilir.

Aşırı ilginin yanlışlığının ispatı gibi duran annede İpek Bilgin’in oyunculuğunu anmamak olmaz.

Başta izleyeni filmin içine çekmeyi başaran müzik, yoğunlaştıkça biraz yorucu hale geliyor.

YÖNETMEN Can Kılıçoğlu

UYUNCULAR Serdar Orçin,

Tülin Özen, İpek Bilgin, Sait Genay,

Vedat Erincin, Sarp Aydınoglu,

Pınar Gök, Sercan Gidişoğlu

YAPIM 2013 Türkiye

SÜRE 92 dk.

DAĞITIM M3 Film (Delice Film)

MİZAH YÖNÜNDEN ZENGİN VE CİDDİ BİR GELENEĞE SAHİP BİR ÜLKENİN TUVALET MİZAHINA SAPLANIP KALMASI ACI VERİCİ. “KARNAVAL”, BU BAKIMINDAN UMUT VAAT EDİYOR.

BELALİ TANIK

AİLENİN VARLIĞI, DEĞERİ VE DEVAMLILIĞI ÜZERİNE SAYISIZ METHİYELER DÜZEN, BU YÖNDEKİ MESAJLARINI BAZEN GİZLİ bazen de açıktan verdiği filmler üreten Hollywood'da başka türlü aileler yine sıkça görünmeye başladı... Bu 'kusurlu aileler' özellikle de komedi türüyle flörtöz hikayeler içerisinde sunuluyorlar daha çok.

2000'lerde en göze batan örneklerden biri "Küçük Gün Işığım"ı (Little Miss Sunshine)... Sorunlu ve de hepsi birer 'kaybeden' olan fertleriyle Hoover ailesi, "Varsın hayatta başarılı ve örnek insanlar olmayalım, yeter ki aile olduğumuzu unutmayalım" fikrinde birleştikleri bir finale doğru uzun bir yolculuğa çıkıyorlardı. Geçtiğimiz haftalarda izlediğimiz "Bu Nasıl Aile!" (We're The Millers) ise bu tür örneklerin en cesur olanıydı aslında... Uyuşturucu satıcısı adam, striptizci kadın, sersem bir ergen ve şıllık bir genç kızın ticari bir anlaşmayla 'aile' rolü yapması, sonrasında da gerçekten 'aile' olmayı seçmelerini komik bir senaryoyla aktarıyordu...

Şimdi de Luc Besson bize negatif bir aile getiriyor. Aslında meseleyi dramatik temellere taşıyabilecek iyi bir hikayesi var filmin... Ancak başarılı onca filminden sonra yıllardır artık bir nevi Sinan Çetin'e dönüşmüş Besson'un ticari olma kaygısı filmin en büyük engeli...

FBI, tanık programına girmiş İtalyan mafyasına mensup bir çekirdek aileyi sürekli yer değiştirerek korumaya çalışmaktadır. Ailenin 'baba'sı Giovanni, mensup olduğu organizasyonu gammazlamıştır, şimdi de karısı ve iki çocuğuyla farklı kimlikler altında sürekli yer ve yaşam değiştirmektedir. Yeni durakları Fransa'da Normandiya'nın küçük bir kasabasıdır. Aile, her işini zorbalıkla, hilebazlıkla ve dalavereyle çözmeye alışmış fertlerden oluşuyor burada da... Aslında o kadar birbirlerine mahkumlar ki, kendi dillerinden sadece kendileri anlamakta. Dışarıda da sahte bir 'iyiler cenneti' gibi... Her ne kadar mafyöz çözümlere, şiddete muktedir olsalar da dışarıdaki iyi görünümlü kötüler tarafından incitilebilmekteler. Kafası hilebazlığa, karaborsaya iyi işleyen erkek evlat Warren, daha

okulun ilk gününde dayağını yer oturur. Evin kızı Belle, masum yüzlü bir Fransız genç tarafından tuzağa düşürülür. Evin annesini, Tanrı'nın evi kilise (!) bile kabul etmez.. Babanın ise apayrı bir derdi var, bir şekilde içinden çıkarmak istediği geçmişini sayfalara dökerek kendini rahatlatmaya çalışıyor... İşte bütün bunlar, işin içine hafif sulu bir komedi sokmadan anlatılsa tatlı bir film olabilecek malzemeler... Ancak Besson'un derdi öyle bir film yapmak değil. Amacı iki türün ortasını bulmak... Bu yüzden kahramanlarına komik şiddet patlamaları yaşıttırıyor sık sık... Çünkü popüler film seyircisinin daha çok böyle esprilere güldüğüne inanıyor. "Bu Nasıl Aile!" sınırları cinsel açıdan zorlarken, "Belalı Tanık" bunu şiddetle denemeye girişiyor. Ailenin bütün üyeleri ellerini kana buluyorlar bir şekilde.

Senaryonun komedi tarafında 'komik olsun' diye yazılmış öfke patlamaları, Brooklyn'deki mafyanın aileyi aradığı sahneler fazla bariz ve ancak Michelle Pfeiffer'la ya da De Niro'yla biraz olsun renklenebilen sahneler... Senaryonun komedi zirvesi ise bir yazar olduğu sanılan Giovanni'nin kasabanın geleneksel film gecesinde sürpriz bir film hakkında konuşmak zorunda kaldığı sahne!

Kariyerine iyi filmlerle başlayan Luc Besson'un tam olarak nerede düşüşe geçtiğini söylemek zor. Aslında "5. Güç"ten (The Fifth Element) itibaren kendi çeksin ya da çektilsin basit senaryolarla doldurdu tüm kariyerini... "Jan Dark"la (Joan Of Arc) maddi-manevi çok kötü battı. "Taxi" filmlerinden birinde sette bir kameraman öldü ve Besson ağır maddi tazminatlara çarptırıldı. Bütün bu süreçler, onun artistik duruşunu onarılamaz bir şekilde zedelemiş anlaşılabilir... Çünkü "Belalı Tanık"ta mizansen olarak da akılda kalıcı tek bir sahne bile yok neredeyse...

Michelle Pfeiffer güzel yaşlanan bir oyuncu... Görüldüğü sahnelerde hâlâ keyif veriyor.

Robert De Niro 'eh işte' ama Tommy Lee Jones 'yine' tekrar ediyor... Karakteri daha işlevsel kullanılabilirdi.

ORJİNAL ADI The Family

YÖNETMEN Luc Besson

OYUNCULAR Robert De Niro, Michelle Pfeiffer, Dianna Agron, John D'Leo, Tommy Lee Jones, Jimmy Palumbo

YAPIM 2013 ABD-Fransa

SÜRE 111 dk.

DAĞITIM UIP (TMC)

BİR 'KUSURLU AİLE' KOMEDİSİ DE LUC BESSON'DAN... AMA BESSON'UN TİCARİ VE BASİT SENARYOLARINDAN BİRİYLE DAHA KARŞILAŞIYORUZ BU FİLMDE DE...

KATLIAM GECESİ

SLASHER VE GORE ALT TÜRLERİNE MENSUP KORKU FILMLERİNİN ÖZEL BİR İZLEYİCİ KİTLESİNE SAHİP OLDUĞU muhakkak. Perdede kan yahut bilumum parça pinçik edilmiş uzuv görmeden başını yastığa koyamayanlara lafımız yok. Lakin şiddeti, oluk oluk akan kanı görselleştirmenin günden güne abartıldığı, hatta düpedüz suyunun çıkartılmaya başlandığı bir dönemden geçtiğimizi (işin yalnızca sinema boyutuna girelim) belirtmek mecburiyetindeyiz.

Korkunun, bilhassa kan revan, feryat figan içindeki filmlerin üstatlarından Mario Bava, Dario Argento, John Carpenter ya da Wes Craven işin buralara varacağını öngörebilmiş olsalardı, müzikal ya da romantik komediye meylederler miydi acaba diye düşünmeden de duramıyor insan. Maksadımız, çoktan bayatlamış “Çocuklarımızı filmlerdeki şiddetin olumsuz etkilerinden koruyalım” sloganları atmak değil. Fakat sırf “Nasıl daha ‘radikal’ şiddet eylemleri resmedilebilir” düsturuyla çekilmiş ya da en azından yarattığı hissiyat bu minvalde seyreden filmler gördüğümüz gözlerimizin sulanmasına da mani olamıyoruz. Yanlış anlaşılmasın; insan esnediği zaman da gözlerde yaş birikebiliyor...

“Katliam Gecesi”, herhangi bir sebepten gözlerinizin yaşarmasına vesile olan filmlerden değil. Sonlara doğru öykü iyice zıvanadan çıksa da, pek bir sıkıntı belirtisine yol açmıyor. Hatta benzerlerine kıyasla merak unsurunu nispeten canlı tutabilen bir korku filmi örneğiyle karşı karşıya olduğumuz bile söylenebilir.

Fakat finale yaklaşık yarım saat kala tüm foyaların meydana çıkmasıyla zaten biraz pamuk ipliğine bağlı ilerleyen o merak unsuru da alıp başını gidiyor. Nitekim filmin en kayda değer anları da minimum düzeyde detaya yer verilen ilk bölümlere tekabül etmekte. Bir burjuva ailesinin kır evine musallat olan maskeli psikopatların (fikrin orijinalitesine isterseniz hiç girmeyelim) kimliği ya da gayesi hakkında ketumluğun muhafaza edildiği; gerekmedikçe katillerin suretinin perdeye yansıtılmadığı; sonradan kesmek, biçmek, delmek, çırpamak

biçiminde zuhur bulacak olan envai çeşit organ deformasyonunun asgaride tutulduğu ilk bölümler yer yer tedirgin edici bir gerilim atmosferi dahi barındırıyor. Korku sinemasının en etkili bileşenlerinden birine başvurma dirayetine erişmiş gibi görünüyor yani “Katliam Gecesi”; mümkün olduğunca az şey ‘göstererek’ ürkütmek. Ancak o da sadece bir anlığına...

Hikayenin düğüm noktaları alışkın olduğumuzdan daha erken çözülünce, film de dayıyor sırtını bulaşık suyu misali akan kana, sağa sola yapışan kafatası ve beyin parçacıklarına. Dahası ipe sapa gelmez kimi tuhaflıkları da marjinallikten saymak gibi enteresan çabalara girilmeye başlanıyor. Örneğin onca gürültü patırtının ortasında erkek arkadaşıyla -üstelik adamın annesinin kokuşmaya yüz tutmuş cesedi aynı yatakta yatmaktayken- seks yapmak isteyen sevgili; veyahut yine aynı erkek arkadaşın öz babası gözleri önünde kurbanlık koç muamelesi görürken verdiği “Oğlum bak git!” tepkisi gibi numunelik anları, özgünlük ya da yaratıcılık olarak mı değerlendirmeliydik bilemedik.

Başlarda kısmen de olsa var olan gizem ögesinin kayıplara karışmasıyla bir vahşet sergisidir dört nala üstümüze gelmeye başlıyor. Belli ki eldeki nispeten iş görür materyal kaynağı tükenince daha evvel de birkaç ortaklığa imza atmış olan yönetmen Adam Wingard ve senarist Simon Barrett işi bolca gırgıra vurmuş. Hatta öykünün son çeyreği oluşturulurken ikilinin hangi karaktere ne çeşit bir ölüm bahşedeceklerini münazara etmek bahanesiyle “Yahu şunun kelle mi uçursak, yoksa beynini palayla kuşbaşı kuşbaşı mı doğrasak?” tarzı muhabbetlere daldıklarını bile görür gibiyiz. Buldukları ‘şahane’ fikirlerin zirve noktasını teşkil eden finaldeki mikser sahnesi ise insana “Pes artık!” dedirtiyor.

Büyük bölümünün kapalı mekanda geçmesi, bir gerilim çatısı oluşmasını kolaylaştırıyor.

Bir kara mizah örneği olarak lanse edilebildiğine göre bizim komedi anlayışımızda bir sorun olmalı.

ORJİNAL ADI You're Next
YÖNETMEN Adam Wingard
UYUNCULAR Sharni Vinson, Nicholas Tucci, Wendy Glenn, AJ Bowen, Joe Swanberg
YAPIM 2011 ABD
SÜRE 94 dk.
DAĞITIM M3 Film (Bir Film)

HİKAYENİN DÜĞÜM NOKTALARI ERKEN ÇÖZÜLÜNCE, FİLM DE DAYIYOR SIRTINI BULAŞIK SUYU MİSALİ AKAN KANA, SAĞA SOLA YAPIŞAN KAFATASI VE BEYİN PARÇACIKLARINA.

BENİMLE OYNAR MISIN?

YÖNETMEN Aydın Bulut

OYUNCULAR Uğur Polat,

Eyşan Özhim, Ertan Saban,

Arif Erkin, Rüzgar Boyle

YAPIM 2013 Türkiye

SÜRE 102 dk.

DAĞITIM Pinema (Kedi Film)

**FİLMİ GÖNÜL GÖZÜYLE
İZLERSENİZ YEŞİLÇAM FİMLERİ
GİBİ AĞLAYIP GÜLEBİLİR,
YER YER SALONDA ALKIŞI
PATLATABİLİRSİNİZ.**

“SİNEMA İNSANLARIMIZIN FUTBOLA OLAN DÜŞKÜNLÜĞÜ DÜŞÜNÜLDÜĞÜNDE, TÜRK SINEMASININ FUTBOLA ilgili filmlerinin şaşılacak kadar az olduğu görülür. Yeşilçam’da “Taçsız Kral”, “Gol Kralı”, “Ya Ya Ya Şa Şa Şa”nın dışında elde pek bir şey yok. Yeşilçam sonrasında Serdar Akar’ın “Dar Alanda Kısa Paslaşmalar”ı en bildik ve de en iyi filmidir.

Dolayısıyla Aydın Bulut “Benimle Oynar Mısın?” filminde tematik olarak bakir sayılabilen bir alanda top koşturuyor. O, has taraftar gözünden bakıyor futbola. Endüstriyel futbolun müşteri haline getiremediği bir grup Beşiktaş taraftarının hayatından bir kesit sunuyor. Ve o taraftarların elinden endüstriyel futbola sert bir tokat atıyor. Atıyor ama bunu yaparken fena halde Yeşilçam kalıpları içerisinde kalıyor.

Açıkçası, bugünün dünyasından bir meseleyi Yeşilçam tipi bir film örgüsü ve anlatısının içine yerleştirmek zorlama bir hamle. Çünkü her şey rağmen hikaye gelip dayanıyor kulüp başkanlarına (hani Yeşilçam’daki ‘güvenli’ bir

büyük düğümü çözer ya) güvenmek gerektiğini savunuyor? Neden ki?

Bunun da ötesinde filmin yönetmenliğinde sorunlar var. Oyuncu yönetimi, sinematografi düşünüldüğünde, Bulut’un “Başka Sementin Çocukları”na göre geri bir adım attığı söylenebilir. Belki de ve en doğrusu “Benimle Oynar Mısın?”ı sinemadan çok TV filmi kulvarında değerlendirmek gerek.

Ama filmin iyi yönleri de yok değil. Mesela Gezi Direnişi sırasında Çarşı grubundaki dayanışmanın izlerini filmde görebiliyorsunuz. Hatta filmin sonunda Çarşı’ya kimi görüntülerle saygı duruşunda da bulunuluyor. Eğer filmi gönül gözüyle izlerseniz Yeşilçam filmleri gibi ağlayıp gülebilirsiniz. Ama estetik gözle bakarsanız ciddi itirazlara açık yönleri var.

‘Korsan’ Pascal Nouma ile çocuk kandırma fikri!

Eyşan Özhim’in eklektik oyunculuğu!

FİLM STÜDYOSU

20 EKİM 2013-05 OCAK 2014

SİNEMA ANLATISI **EZEL AKAY** HİKAYEDEN BAŞLAMAK **ERCAN KESAL** SENARYOYA YOLCULUK **ÜMİT ÜNAL** OYUNCUNUN GÖZÜNDEN **GÜVEN KIRAC** YÖNETMENİN DÜNYASI **YÜKSEL AKSU**
GÖRÜNTÜNÜN DİLİ **GÖKHAN TIRYAKİ** SANATIN DİLİ **NATALİ YERES** KURGUNUN DİLİ **ÇİÇEK KAHRAMAN** MÜZİĞİN DİLİ **CAHİT BERKAY**
BİR FİLMİN DURAKLARI **ÖZCAN ALPER FEZA ÇALDIRAN THOMAS BALKHENOL ENGİN ALTINTAŞ**
İLK FİLM **EMİN ALPER BELMİN SÖYLEMEZ** YARATICI YAPIMCILIK **YAMAÇ OKUR**
MODERATÖR **TUFAN TAŞTAN**

CAVA

SİNEMA&AUDIOVİZÜEL SANATLAR ENSTİTÜSÜ

büyülü fener

Hatay Sk 18/C Kızılay
0 (312) 417 22 11
info@cavainstitute.org

YAPIM EKI

b f k s
büyülü fener / kültür sanat derneği

ilef

ÇANKAYA BELEDİYESİ

ÖYLE SEVDİM Kİ SENİ

YÖNETMEN Orhan Tekeoğlu

UYUNCULAR Alma Terzic,

Oktay Gürsoy, Kayhan Yıldızoğlu,

Fatih Dokgöz, Duygu Yıldız

YAPIM 2013 Türkiye

SÜRE 95 dk.

DAĞITIM Pinema

(MedyaTon Film)

**ORHAN TEKEOĞLU'NUN İLK
UZUN METRAJLI KURMACASI,
UKRAYNALI OLGA İLE
TRABZONLU CEMAL'İN
AŞK HİKAYESİNİ ANLATIYOR.**

ORHAN TEKEOĞLU'NUN "İFAKAT" BELGESELİNİN ARDINDAN ÇEKTİĞİ İLK UZUN METRAJLI KURMACASI "ÖYLE SEVDİM Kİ SENİ", 1991 yılının sonunda Sovyetler Birliği'nin dağılması ve Sarp sınır

kapısının açılmasıyla Karadeniz'e çalışmaya gelen kadınlardan biri olan Ukraynalı Olga ile Trabzonlu Cemal'in aşk hikayesine odaklanıyor. Olga, kendi kendine Türkçe öğrenmeye çalışmış ve öğretmenlik yapmak amacıyla Trabzon'a gelmiştir. Arkadaşı Yelena, onu oyuna getirerek, pasaportunu kadın ticareti yapan Murat'a verir. Olga bir tesadüf sonucu Cemal ile tanışır, Cemal onu bu dünyadan korumak için emekli edebiyat öğretmeni Arif Usta'nın evine saklar.

Filmde Arif Usta'nın Olga'ya Trabzon Opera Binası'nın fotoğrafını göstermesi üzerine bu fotoğrafın peşine düştüm: 1912 yılında Rumlar tarafından yapılan bu anıtsal yapı, Art Nouveau akımının bir örneği ve Türkiye'nin ilk opera binası olma özelliğini taşıyor. 1925 yılında Trabzon'un ilk sinema salonu olarak tarihe geçen ve sinemaya çevrilen yapı, o tarihten

yıkılışına dek Sümer Sineması adıyla anılıyor. 16 Nisan 1958'de Demokrat Parti iktidarı döneminde, dönemin DP'li Belediye Başkanı Ahmet Rasim Karanis'in emriyle 30 işçi tarafından 14 günde balyozlarla yıkılıyor.

Doğu bloğu ülkelerinin dağılmasından sonra, iş bulma vaadi ile Türkiye'ye getirilip seks işçiliğine zorlanan göçmen kadınlar, antropoloji doktora öğrencisi Elif Özer'in "Kimse Duymaz: Türkiye'de İnsan Ticareti Mağdurları Üzerine Bir Araştırma" adlı kitabına da konu olmuştu.

Aynı durum, "Daima Lilya" (Lilja 4-Ever) filminin de konusunu oluşturuyordu. Lukas Moodysson, filmin geçtiği kasaba için; "Yerin isimsiz olmasına karar vermiştim. Ama ırzına geçilmiş bir toplum, çökmüş bir imparatorluk bulmam gerektiğini biliyordum" diyordu.

Karadeniz'in yemyeşil doğasının güzelliği...

Karakter oluşturmayı başaramayıp stereotiplerle yetinen, sırtını Yeşilçam trüklerine dayayan senaryo.

Günümüz Yönetmenlerinden

Kent Portreleri

Jia Zhangke
Pedro Costa
José Luis Guerín
Hou Hsiao-hsien
ve diğerleri

+

Şimdiki Zaman
Blue Jasmine
Pırlıtlı Hayatlar

Altyazı

AYLIK SİNEMA DERGİSİ

Eylül Sayısı Bayilerde

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

3 KADIN 3 KADER

YÖNETMEN Faik Ahmet Akıncı

UYUNCULAR Esmâ Ünal,

Aleyna Eroğlu, Meltem Telli,

Cumhur Sarı, Umut Özkan

YAPIM 2013 Türkiye

SÜRE 105 dk.

DAĞITIM Özen Film (Batı Yapım)

**ŞİDDETE KARŞI BAŞKA
SÖZLERE İHTİYAÇ VAR ARTIK.
KONSOMATRİS OLMAK, İNTİHAR
ETMEK, NAMUS CİNAYETİNE
KURBAN GİTMEK DIŞINDA...**

HER GÜN ÜÇ KADININ ÖLDÜRÜLMESİNDEN, TÖRE CİNAYETİ, TECAVÜZ KONULU ÜÇÜNCÜ SAYFA HABERLERİNDEN, KADINA karşı şiddete dair umutlu ve umutsuz çalışmalarından yola çıkarak iyi niyetli ve eleştirel bir tutumla çekilen “3 Kadın 3 Kader” filmi, üç genç kızın trajik hikayesini beyazperdeye taşıyor. Kendisinden yaşlı bir adamla evlendirilen 13 yaşındaki bir kızın; aşkla evlendiği halde hayırsız bir kocadan muzdarip bir kızın ve tecavüze kurban giden bir başkasının hikayesini, bir kesişim hikayesi zorlamasına girmeden birbirinden bağımsız olarak aktarıyor.

Niyeti ne kadar iyi ve kadına karşı şiddet meselesi ne kadar dokunulmaz olursa olsun, filmin “Samanyolu” dizisi benzeri mizansenleri, Yeşilçam’ın bazı kötü geleneklerini tekrar eden yapısı nedeniyle bir sinema filmi yerine, düşük bütçeli bir televizyon dizisi (film) kategorisinde değerlendirmek daha doğru olacaktı. Ne yazık ki, vizyona girmeyi bile beceremeyen, festivallerde ön jüriyelerden geçemeyen kayıp filmlerin; vizyona giren ama sinema filmi bile diyemeyeceğimiz

onlarca emeğin ve heba olan hikayelerin mecrası beyazperde değil, televizyonlar olmalıydı. Kültür Bakanlığı’nın yetişemediği destekler de televizyon kanalları tarafından sunulmalıydı... Ancak ne yazık ki ülke gerçekleri ortada.

“3 Kadın 3 Kader” de bu ülke gerçekleri hadisesine, sadece yapım bütçesi olarak değil hikayelere bakış açısıyla da dolaylı bir destek sağlıyor. Bilinenler ezbere bilinirken, kadının mağduriyeti ortadayken, şiddete karşı başka sözlere ihtiyaç var artık. Konsomatris olmak, intihar etmek, namus cinayetine kurban gitmek dışında yaratıcı sonlar; mağduriyeti beslemeyen, şiddeti tekrar ederek şiddeti normalleştirmeyen bir yorum ve sinemaya yakışır bir üst bilinçle derinlik gerekiyor. İşte ancak o zaman “3 Kadın 3 Kader” üzerine yazmaya başlayabiliriz.

Süresi dozunda bu üç kısa film, sarkan ve kurgu hatalarıyla bıktıran birer uzun metraj olsaydı?

Müzik, müzik, müzik! Hem de her sahnede!

BELALİ TANIK

BÜYÜK KUMAR

KARNAVAL

MAVİ YASEMİN

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	OLKAN ÖZYURT	BURÇİN S. YALÇIN
3 KADIN 3 KADER							
BELALİ TANIK				★★	★★		
BENİMLE OYNAR MISIN?			★			★★	
BÜYÜK KUMAR		★★		★			★★
KARNAVAL				★★★★		★★	
KATLİAM GECESİ							
MAVİ YASEMİN				★★★★★	★★★★	★★★★★	★★★★★
ÖYLE SEVDİM Kİ SENİ			★★	★★	★		
ALEX CROSS		★★					
ARINMA GECESİ	★			★★	★★		★★
BİR HAYALİMİZ VARDI					★★★★		★★
BU NASIL AİLE!		★★★★		★★★★			★★
KARANLIK ŞERİT	★★★★			★★★★	★★★★	★★	
KORKU SEANSI		★★★★		★★★★	★★★★		★★★★
MENEKŞE'DEN ÖNCE			★★★★★	★★★★	★★★★	★★★★	
MERYEM		★★★★	★★★★	★★	★★★★		
NEVA			★★		★		
ÖLÜMSÜZ POLİSLER	★★	★★		★★		★★★★	★
PIRİLTILI HAYATLAR	★★					★★	★★★★
SAMSARA		★★★★★	★★★★	★★★★★	★★★★★	★★★★	
ŞEYTAN GEÇİDİ	★★			★★★★			
ŞEYTAN-I RACİM		★			★		
ŞİMDİKİ ZAMAN		★★	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★	★★
TURBO		★★		★★★★			
ZAFERE HÜCUM	★★★★★				★★★★		★★★★

ÇİNLİLERDEN KORKMAYIN!

Ian Lyster imzalı **“Osmanlıların Arasında”** adlı kitabın hatırlattıklarının ışığında, **‘Çinli korkusu’**nun beyazperdedeki iki farklı yansımasına göz atalım: Ingmar Bergman’ın **“İbadet Edenler”**i ve David Cronenberg’in **“Cosmopolis”**i.

GEÇEN HAFTA PIYASAYA ÇIKAN “OSMANLILARIN ARASINDA: BİRİNCİ DÜNYA SAVAŞI TÜRKİYESİ’NDEN GÜNLÜKLER” ADLI KİTAP (IAN LYSER, ÇEV: KUTLU AKALIN, DOĞAN KİTAP), DOĞRUSUNU SÖYLEMEK gerekirse tarih meraklıları için çok şey vaat ediyor. Birinci Dünya Savaşı sırasında İstanbul’da yaşayan, iki oğlu Avrupa’da İngiliz ordusunda çarpışan İngiliz Marie Lyster, Osmanlı Bankası çalışanıyken gönüllü olarak savaşa katılan, istihbarat subaylığı yapan Henry ile Newbolt Lyster’in günlüklerini içeriyor kitap. Kitabı yayına hazırlayan Ian Lyster, onların torunu ve açıklayıcı notlarla kitaba epeyce katkıda bulunmuş.

Marie, yaşlı annesiyle birlikte çok zor koşullarda yaşıyor, sürekli kuruş ve kaç günlük kömür kaldığının hesabını yapıyor. Onca yoksulluğa ve karaborsaya karşın İstanbul’da çiçek satışlarının düşmediği (tıpkı İkinci Dünya Savaşı Almanyası gibi!), tam tersine çiçekçi dükkanı olanların çok para kazandığı türünden ilginç gerçeklere parmak basan kitapta, en şaşırdığım bölüm ise Avrupalıların ‘sarı tehlike’ kompleksleri, yani Çin korkuları oldu. Düşünün, yıl 1917, Çin dünyanın en fakir ülkelerinden biri, dört yanı Batılılarca işgal edilmiş ama İstanbul’da yaşayan yabancılar, ister İngiliz olsun ister Alman ya da Avusturyalı, her ne kadar birbirlerini boğazlasalar da bu işin sonunda Çinlilerin çok daha büyük tehlike oluşturacağı kanısındalar. İstanbul’dakiler öyle düşünüyorsa, Avrupa’dakiler de öyle düşünüyordur tabii ki ve “Biz birbirimizle savaşıp kendimizi yok ederken, Çinliler aradan sıyrılıp hepimizi toptan yok edecek” şeklinde bir düşünce egemen pek çok Batılı’da! Bu nasıl bir Çin korkusuymuş, anlamak gerçekten zor.

Açıkçası, Ingmar Bergman’ın 1962 tarihli “İbadet Edenler”

(Nattvardsgästerna) filmini seyrettiğimde de benzer, hatta ne benzerliği, ‘aynı korku’yla karşılaşmış ve o zaman da şaşırmıştım. Seyredenler anımsayacaktır, deniz kenarındaki küçük İsveç köyünün kilisesine gidip ibadet eden ve Papaz Thomas’a günah çıkartan az sayıda insan vardır. Karı-koca Persson’lar da bunlar arasındadır ve Jonas Persson kafayı Çinlilerle bozmuştur. Adam yemeden içmeden kesilir, çünkü Çinlilerin dünyayı ele geçireceğinden korkmaktadır ve öyle bir bunalıma girer ki sonunda intihar eder! Nasıl olsa Çinlilerin ele geçireceği bir dünyada daha fazla zaman harcamak istememiştir! 1917’den 1962’ye değişen bir şey olmamıştır ve üstelik arada Çin’de bir devrim gerçekleşmiş, yüz milyonlarca Çinli özgürlüğe, koca Çin bağımsızlığa kavuşmuştur. Dünya, Mao’nun ünlü formülasyonu, “Ülkelerin bağımsızlık, ulusların kurtuluş, hakların devrim istediği” yeni bir döneme girmiştir.

Ama gene de Avrupa’daki bir cephe de İngilizlerle çarpışan bir Alman’ın, İstanbul’da yaşayıp ertesi gün yiyecek bir şey bulup bulamayacağının derdindeki İngiliz kadının ‘Çin korkusu’nu anlamak

pek mümkün değil.

Oysa, örneğin David Cronenberg’in “Cosmopolis”indeki limuziniyle New York’u boydan boya kat etmeye çalışan dolar milyarderi Eric Packer’ın ‘tedirginliğini’ anlayabilmek çok daha kolay. 1917’den 1962’ye, 1962’den 2012’ye, dünyanın birinci ekonomisi haline gelen Çin’in uluslararası finans dünyasında yaratacağı bir ‘dalgalanma’, Batılı milyarderlerin bir anda her şeylerini kaybetmeleriyle sonuçlanabilir gerçekten de. Neyse ki Çin’i yönetenler “Sonsuza kadar Üçüncü Dünya ülkesi olarak kalmaya kararlıyız” diyorlar da bizim gibiler de geceleri rahat uyku uyuyabiliyor.

O halde biz Çin’i, Zeki Ökten’in “Çinliler Geliyor”uyla, karısını ve çocuğunu Eskişehir’de bırakıp çalışmak için Çin’e giden ve bir daha ‘pek’ haber alınamayan bir adamı da anlatan Ali Özgentürk filmi “Yengeç Oyunu”yla vb. bir ‘fırsatlar ülkesi’ olarak düşünmeyi sürdürelim. Bu Avrupalılar, bir zamanlar biz Türklerden de çok korkardı!

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

TAŞ TANRI ZARDOZ

Neredeyse **‘psychedelic’** bir üslup tutturan, geleceğin dünyasında ‘ölümsüz’ olmayı başarmış insanlarla, ilkel insanın çatışmasını anlatan, pek çok yönden **alt okumalara müsait**, eşi benzerine pek rastlanmayacak bir **John Boorman** yapıtı. Bizde “Billur Köşk” olarak bilinen **“Wizard Of Oz”**a yapılan gönderme ise, filmin kalbini oluşturuyor. Bond kimliğinden yeni sıyrılmış ve olgunluğa yeni adım atmış bir **Sean Connery** de cabası...

FAZLA TİCARİ BİR TARAFI OLMAMASINA, HATTA ‘ÖZEL ZEVK’E HİTAP ETMESİNE RAĞMEN, HER NASILSA 1975’İN ŞUBAT AYINDA TÜRKİYE SINEMALARINA DA UĞRAMIŞ BİR ‘ACAYİP’ BİLİMKURGU “TAŞ TANRI ZARDOZ” (ZARDOZ, 1974). İNGİLİZ USTA JOHN BOORMAN’IN KÜLTLEŞMİŞ KLASİĞİ “KURTULUŞ” TAN (DELIVERANCE, 1972) HEMEN SONRA GİRİŞTİĞİ bu yapıt, ünlü çocuk masalı “Oz Büyücüsü”nden esinlenmesinin dışında, Tanrı kavramını sorgulaması, cinselliğe yaklaşımı, toplum yapısına, burjuvaziye bakışıyla da açık ya da kapalı mesajlar veren, çok katmanlı bir film.

Çok uzak bir gelecekteyiz, yıl 2293... Post-apokaliptik dünyada insanlar görünmez duvarlarla ikiye bölünmüşler. Vahşiler’in dünyasında insanlar köle gibi çalıştırılıyor. Başlarında, Yok Ediciler denen, yine aynı sınıfa mensup ama eğitilmiş silahlı adamlar var ve zayıf düşenleri, üreyip çoğalanları göz kırpmadan öldürüyorlar.

En tepede ise, bu dünyanın Girdap adı verilen izole tarafında yaşayan Ebediler var. Bilim adamları ölümsüzlüğü çözmüş, savaşlar sona ermiş; bunun sonucunda hastalanmayan, öldürülse bile yeniden ayağa kalkabilen, beyin gücüyle pek çok şeye hükmedebilen seçkin bir toplum oluşmuş.

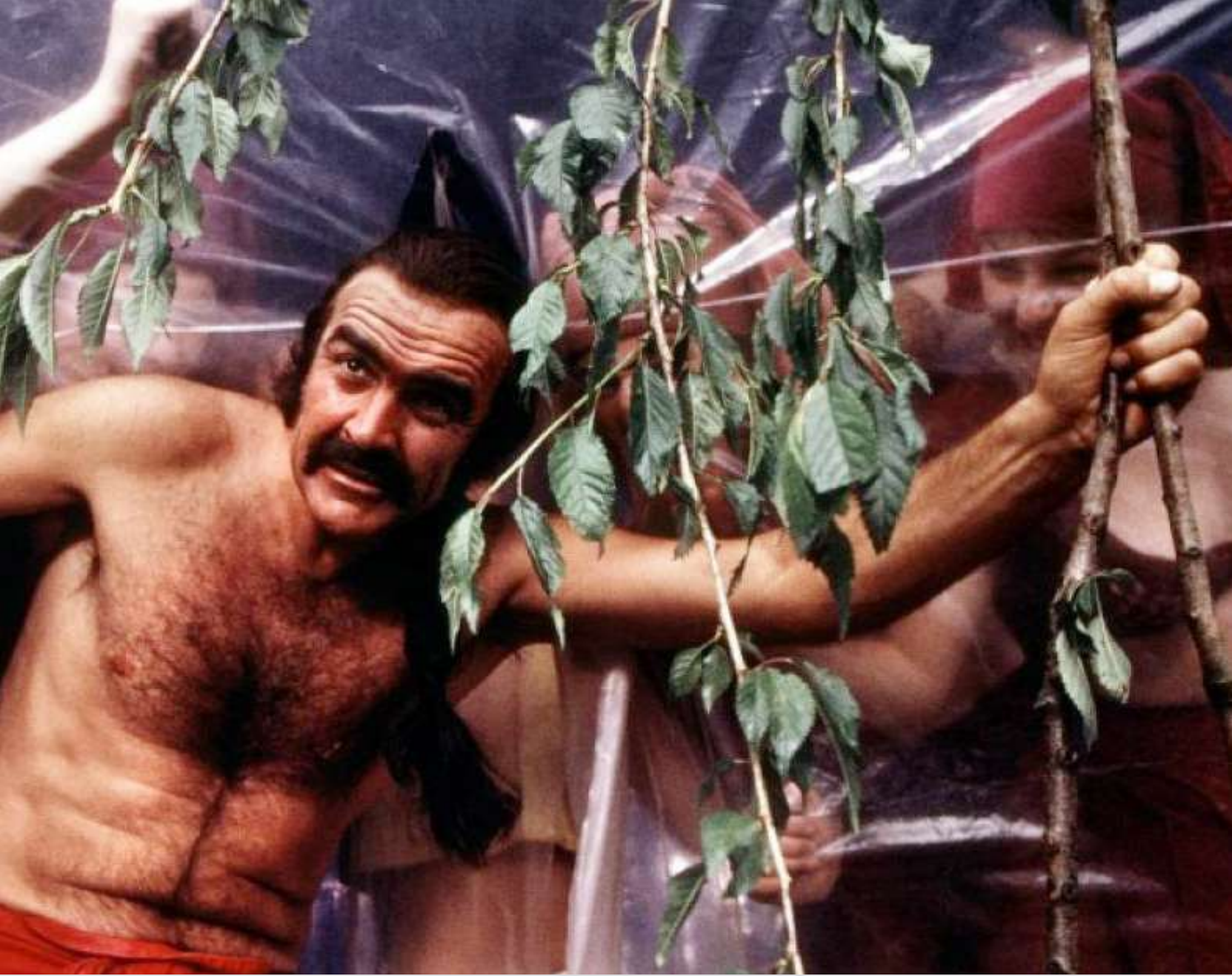
Ebediler, üretmeden, yorulmadan, cennet misali yerde sonsuza dek yaşayabilmek için Vahşiler’i yönlendirip çalıştırıyorlar. Ebediler’in en

büyük sorunu üremeyeyle ilgili. Ölümsüz olduklarından, üreme de durdurulmuş. Kaldı ki iki ayrı cinsin giderek birbirine benzer hale gelmesinden ötürü, erkeklerde ereksiyon sorunu mevcut. Mevcut düzene aykırı hareket edenlere verilen ceza ise ‘yaşlandırılmak’.

Ebediler, Vahşiler üzerinde otorite kurabilmek için ‘tanrı’ kavramını kullanıyor. Gökten süzülerek gelen devasa ve ürkütücü bir heykel kafa görünümündeki ‘Taş Tanrı Zardoz’, Vahşiler’e ne yapması gerektiğini söylüyor. Elleri silah veriyor. Ürememeleri için davudi sesiyle kükrüyor: “Penis kötüdür, silah iyidir.” diye... Bu esnada Yok Ediciler’den biri olan Zed (Sean Connery), bir şekilde heykelin içine girerek, Girdap’a geçmeyi başarıyor. Tahmin edileceği gibi taş heykeli yönlendiren aslında bir insan.

Heykelin içindeki Arthur Frayn (Niall Buggy) adlı bu ‘sahtekar’ adamı öldüren Zed, Girdap’a ulaştığında Ebediler’in yoğun şaşkınlığı ve tepkisiyle karşılaşılıyor. İlk kez bir ‘ölümlü’nün bu tarafa geçmiş olmasından, uydurdukları tanrı yalanının ortaya çıkmasından ve düzenlerinin bozulacağından korkuyorlar. Ama öte yandan da insanın en ilkel halini temsil eden Zed’i öldürmeden önce incelemek istiyorlar. Aslında sevgili olan iki kadın; Consuella (Charlotte Rampling) ve May (Sara Kestelman), cinselliğin rafa kalktığı bu yerde giderek Zed’e karşı

ilgi duymaya başlıyor bir yandan...

“Taş Tanrı Zardoz” bu kısa ama kafa karıştırıcı özetten de anlaşılacağı üzere, çok fazla şey söyleyip mesajlar vermeye çalışan ama aynı anda seyirciyi düşünmeye de sevk eden, bambaşka bir bilimkurgu. Örneğin ‘Zardoz’ sözcüğü, “Oz Büyücüsü”nün İngilizcesi olan “Wizard Of Oz”daki w, i, o, f harflerinin atılmasıyla ortaya çıkmış bir isim. Bilirsiniz, orijinal masaldaki Oz büyücüsü aslında dev bir maskenin ardına saklanıp otorite kurmuş bir sahtekardır. Tıpkı buradaki ‘taş tanrı’ gibi... Aynı şekilde Zed o masaldaki Dorothy’yi, Consuella ile May de iki cadıyı temsil eder. Girdap, tıpkı Oz diyarı gibi rengarenk, fantastik, cennet gibi bir yerdir. Öte yandan Dorothy’nin bir ‘gay ikon’ olduğunu hatırlarsak, “Taş Tanrı Zardoz”da da cinsler arasında ayırım yapmadan birlikte olabilen karakterlerin de bir gönderme olduğunu düşünebiliriz.

Filmin sorguladığı en önemli kavramlardan biri tanrıdır. Tanrı inancının ve din kavramının, burjuvazi tarafından kullanılan, insanları toplamları korkutup zapturapt altına almaya yarayan bir imge olduğunun apaçık resmedilmesi, filmi radikal hale getirir. Yapıt, daha da ileri giderek varoluşa kadar dayandırır işi.

Ölmeyen, yaşlanmayan, hastalanmayan insanlar bu ‘cennet’te adeta hapis gibidir ve daha beter bir varoluş bunalımı içine girmişlerdir.

İnsanoğlu ölümsüzlüğü bulduğu anda bu defa ‘ölüm’ü özler hale gelmiştir.

Teknik efektlerle değil ama görüntü çalışmasıyla, tuhaf müzik ve ses efektleriyle fantastik bir etki yaratan, kimi anlarında sanki ‘esrar’lı kafayla yazılmış izlenimi veren ve ‘psychedelic’ tanımına uyan sahnelere sahip olan “Taş Tanrı Zardoz”, neredeyse 40 yıl öncesinden bugünün kavramlarına da değinir.

Örneğin her şeyi bilen kristal, bugünkü internet veya Google’la eşdeğer bir şeydir. Piramitler, DNA yapısı, 3D görüntü yansıması gibi detaylarıyla üzerinde ‘düşünülmüş’ ve ‘çalışılmış’ bir film olduğunu gösterir.

Yakın dönemden “Yeni Cennet: Elysium”u da çağırıştırabilecek dünyasıyla bilimkurgu meraklılarını afallatacak olan “Taş Tanrı Zardoz”, çıplak bedenleri çok rahat kullanmasıyla, erkek erkeğe-kadın kadına ilişkiyi normalleştirilmesiyle, anti-ütöfik mesajıyla ilerici ve cesur bir hamledir John Boorman’ın filmografisinde. 70’lerin estetik anlayışı kimi bölümleri ‘kitch’leştirse de, içerik bir adım öne çıkar filmde. Beethoven’ın 7. Senfonisi’nin ikinci kısmı da bütünü tamamlar. Tek sorun, onca ‘özgürlükçü’ referansa karşın finalde verilen ‘heteroseksüel’ mutlu aile tablosu olsa da, filmin geri kalanı herkese yeter...

“MOMMO’NUN BİR TESADÜF OLMADIĞINI GÖSTERMEK İSTEDİM...”

2009 yılında çektiği ilk filmi **“Kız Kardeşim: Mommo”**nun ardından yeni filmi **“Meryem”** ile istikrarlı bir yolda ilerleyen **Atalay Taşdiken**, başarılı bir ilk filmle çıkış yapmanın getirdiği zorlukları ve “Meryem” macerasını anlatıyor...

"KIZKARDEŞİM - MOMMO'DAN SONRA YOLA MERYEM İLE DEVAM EDİYORSUNUZ. SENARYOLARINIZIN GERÇEK HİKAYELERE DAVANDIĞINI BİLİYORUZ. YENİ FILMİNİZ

“Meryem”den bahseder misiniz? Filmin hikayesi nasıl oluştu, senaryo süreci nasıl gelişti?

“Mommo”daki hikaye benim çok yakından şahit olduğum, gelişmelerini takip ettiğim beni çok etkilemiş gerçek bir hikayeydi. 4 yıllık bir aradan sonra Meryem’e başladık. Çünkü o süreçte üzerimizde biraz da ilk filmin başarısının baskısı vardı. En az “Mommo” kadar iyi bir film yapmak zorundaydık. Seyircinin beklentisi ilk filmle birlikte yükselmisti. “Meryem” de kahramanını iyi tanıdığım bir hikayeydi ve “Mommo” ile de akrabalığı olan bir öyküdür.

Bu bir komşu öyküsüydü. Ve bu öykünün bizim evimizdeki yansıması, annemin ve ablamın tepkileri benim de çok ilgimi çekmişti. Neredeyse her gün evin konusuydu “Meryem”. Yazmaya karar verdiğimde tekrar konuştum annem ve

ablamlarla. Hâlâ onların hafızasında taptazeydi öykü. Hatırlayamadığım ya da unuttuğum detayları anlattılar. Yıllar geçse de hâlâ aynı etkisi sürüyordu öykünün.

Sıradan insanların, sıradan görünen öyküleri beni hep tetikliyor. “Mommo”nun duygusuna çok yakın şeyler hissettirdi bu kahraman bana. Tabi bir başka yanı da şuydu: tıpkı ilk filmimde olduğu gibi bu öykünün de değişik versiyonları her yerde yaşanmakta malesef. Dolayısıyla izleyicinin çok da yabancı olmadığı bir konu bu. “Mommo”yu seven insanlar eminim ki “Meryem”i de çok seveceklerdir.

Sizi bu kadar etkileyen gerçek karakterin adı da Meryem miydi? Meryem’i nasıl buldunuz?

Elbette ki değildi. Bende film düşüncesi oluşmaya başladığından beri çizmeye çalıştığım o tertemiz, çocuksu, masum karakterin ismi ancak Meryem olur diye düşündüm.

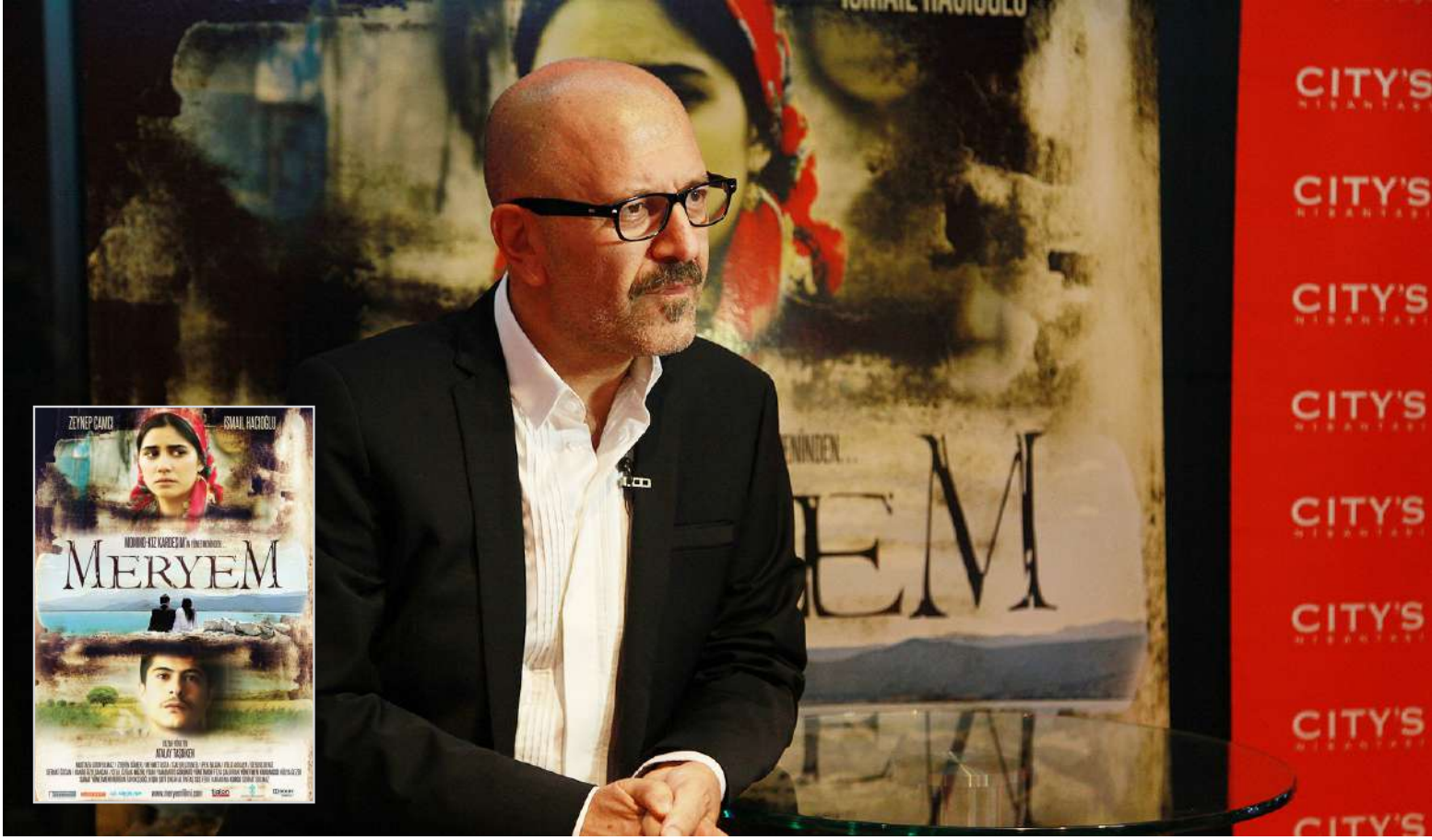
Meryem tabii bu filmin en önemli figürü. O rol için pek çok alternatif isim vardı. Ben bunların arasından Zeynep

Çamcı’yı seçtim. Henüz senaryo aşamasındaydım ve televizyonda, bir akşam “Leyla ile Mecnun” dizisinde gördüm Zeynep’i. Ve o an Meryem’i gördüm orada. Senaryo aşamasından sonra kendisi dahil pek çok oyuncu ile görüştüm. Ama nedense o yönetmen duygusuyla, mantıkla matematikle izah edilemeyecek bir duyguyla “filmimin Meryem’ini buldum dedim”, kalbimin sesini dinledim. Ama elbette, referanslarım da vardı. Komedi oynayan bir oyuncunun gözleriyle oynamasını, komedide hüznün barındıran bir kız olması beni etkiledi, o yüzden Zeynep oldu.

Türk sinemasının genç kuşak oyuncularından biri olan İsmail Hacıoğlu’nu filme nasıl dahil ettiniz?

İsmail’in durumu daha farklı, senaryonun yazılış aşamasında kafamda karakterleri belirlerken Murat karakterini İsmail’e anlattım. “Ben böyle bir karakter yazacağım ve seni düşünüyorum” dedim. Askerden yeni gelmiş, temiz yüzlü bir karakter ama içinde kopan fırtınalar var. Sonradan hayatın beklemediğimiz olumsuzluklarıyla psikolojisi yerle bir olmuş bir kahraman. İsmail’e ilk anlattığımda çok heyecanlandı ve karakterin yazım süreci boyunca kendisiyle sürekli irtibatla olduk. Hatta doğuda, güneydoğuda askerlik yaptıktan sonra normal sosyal hayata karışamayan insanları araştırdı, onlarla tanıştı... Bu durumdaki insanlar için maalesef devlet bile ne yapacağını bilemiyor.

Murat da bu filmin çok önemli bir karakteri. Ve bu psikolojiye dikkat çekecek bir karakter. Aslında Meryem'in hikayesi kadar orada Murat'ın askerlikten kaynaklanan hikayesinin de altının çizilmesi gerektiğini düşünüyorum.

“Meryem” filmi boyunca doğup büyüdüğünüz bölgede Akşehir’de çalıştınız.... Bir yönetmen için bu bir avantaj mıdır dezavantaj mı?

Sinemacı için çok avantajlı bir durum bu bence. Sonuçta bildiğiniz coğrafyada çalışıyorsunuz. Bu aslında Beyşehir’de yaşanmış bir hikaye olduğundan ben senaryo aşamasında da tamamını Beyşehir’de çekeceğimi planlayarak yazdım. Benim çocukluğum da Beyşehir’de geçti. Ama senaryoyu bitirip mekan bakmak için Beyşehir’e gittiğimde maalesef zaman içinde Beyşehir’in kimliksiz bir şehre dönüştüğünü gördüm. O süreçte yakın coğrafyada araştırma yaparken Akşehir’de anıtlar kurulu tarafından koruma altına alınmış cennet gibi 3 mahalle bulduk. Gölle ilgili bölümleri de Beyşehir’de çektik.

Tümüyle doğal mekanlarda çektiğiniz filminizde o yörelerde yaşayan, gerçekte oyuncu olmayan insanlardan da faydalanmışsınız.... Bu bir risk değil miydi?

Evet ama sonucu iyi oldu... Filmin dikkat çekici yan karakterlerinden biri olan Celil

senaryoda olan bir karakter değildi açıkçası. Yani senaryoyu yazarken de böyle bir şeyi zaten düşünemezdim. Öyle birini kastta bulmak ve oynamak riskli şeyler. Ana mekana karar verdiğimiz yerde gördüm kendisini ve bakışlarından çok etkilendim. Her gelen yabancıya içini okuyacak gibi bakıyor. Oradan ayrıldıktan sonra bu hikayeye Celil’i nasıl katabilirim diye düşündüm. Sonrasında Meryem’i güçlendirecek bir karakter olarak yazabileceğimi fark ettim.

Aslında daha bile çok sahnesi vardı ama revizyonda bazılarını kesmek zorunda kaldık. Celil ile çalışmak çok bıçak sırtı bir durumdu, en ufak bir hata izleyenlerde bir istismar duygusu yaratabilirdi. Bu yüzden çok hassas davrandık...

“Meryem”in jeneriğinde ilginç bir isim daha var: Youki Yamamoto...

Evet, filmin müziklerini “Mommo - Kız Kardeşim”den çok etkilenecek talip olan ve “Harry Potter ve Ateş Kadehi” (Harry Potter And The Goblet of Fire), “Bir Gün” (One Day), “Aşkım Benim” (Bel Ami) gibi dünyaca ünlü filmlerde besteci ve aranjör olarak yer alan Japon asıllı bir İngiliz olan Youki Yamamoto yaptı.

Tamamen tesadüf bir araya geldik. Çek Cumhuriyeti’nde uluslararası bir film festivaline jüri olarak katılmıştım; orda

tanıştık, “Kız Kardeşim - Mommo”yu izlediğini ve çok etkilendiğini söyledi ve “Ben sana bir çalışmada müzik yapmak isterim” dedi. Bu konuşmadan bir yıl sonra “Meryem”in senaryosunu bitirdim ve aradım kendisini. Senaryoyu okuduktan sonra tekrar konuştuk ve anlaştık. Youki bu arada birkaç kez İstanbul’a geldi, kaldı, buradan orta Anadolu’ya ait bulabildiğimiz ne kadar müzik CD’si varsa götürdü, 6 -7 ay gibi bir süre sürekli bunları dinleyerek çalıştı.

“Meryem”, Mommo kadar festival dolaşır mı sizce?

Önce Antalya ile başlıyoruz sonrasında yurt dışında da devam ederiz diye düşünüyorum. Ama tabi “Mommo”nun özellikle yurtdışında kazandığı ödül sayısı mutluluk verici, seyircilerde bıraktığı etki de çok yüksekti. Bu yüzden çok samimi duygum da şudur: “Meryem”i ben “Mommo”dan daha fazla ödül alsın diye yapmadım. “Meryem” benim için insanların gözünde “Mommo”nun bir tesadüf olmadığını gösterme meselesidir. Sadece bir festival filmi olarak da tasarlamadım bu filmi. Şuna inanıyorum ki festival filmlerinden hoşlanmayan seyirciler de çok rahatlıkla gidip izledikleri bu filmi seveceklerdir.

POLONYA'DAN SİNEMA ESİNTİLERİ

38. GDYNIA FİLM FESTİVALİ

Yolu denize açılan Gdynia, **1974'ten beri** övgüye değer bir film festivali gerçekleştiriyor. **Ülkenin yetiştirdiği sinema ustalarına** hak ettikleri değeri verdikleri kadar, sinema ustaları da ülkeyi toplumsal ve siyasi anlamda şekillendiren kişilikleri unutmuyor...

POLONYA'NIN KUZeyİNDEKİ LİMAN KENTİ GDANSK'A YIRMI DAKİKA UZAKLIKTAKI GDYNIA, BALTİK DENİZİ'NİN SESSİZ, MÜTEVAZİ VE SONSUZ UFKUNU, 09-14 EYLÜL TARİHLERİ ARASINDA 38.Sİ

düzenlenen "Gdynia Film Festivali" (Gdynia Filmowy) ile pekiştirmiş gibidir. Polonya yetiştirdiği dünya çapındaki sanatçılar kadar, sinema alanında da tarihe geçmiş, sinema diline önemli katkılar koymuş yönetmenlerin ülkesi. Bu şöhret her zaman sağlam, içten, bağımsız ve mütevazı yaklaşımların görselliğe aktarılması olarak da tanımlanabilir. Denize kıyısı bulunan şehirlerin görsel ve sözel imgelemi çoğalttığı söylenir. Gdynia'nın bu nedenle sinemaya yeni ufuklar açan bir konumda olması 'Denizler ve Düşler Kenti' olarak bilinmesiyle de ilişkilendirilebilir.

Bu mütevazı ve sakin şehrin 38 yıldır süren festivali, Polonya'nın tarihi en eskiye dayanan film festivalidir. 1974 yılında başlayan festival, 1982 ve 1983 yıllarının dışında kesintisiz sürmüştür. Geçmişten günümüze şöyle bir hatırlarsak; Andrzej Wajda'nın "Vaatter Ülkesi" (Ziemia Obiecana, 1975), Krzysztof Zanussi'nin "Kamuflaj" (Barwy Ochronne, 1977), Krzysztof Kieslowski'nin "Amatör" (Amator, 1979), "Aşk Üzerine Bir Film" (Krótki Film O Miłości, 1988), "Öldürme Üzerine Küçük Bir Film" (Krótki Film O Zabijaniu, 1988), Agnieszka Holland'ın "Ateş" (Goraczka. Dzieje Jednego Pocisku, 1981), Jerzy Skolimowski'nin "Ölümüne Kaçış" (Essential Killing, 2010) ve geçtiğimiz yıl yine Agnieszka Holland'ın "Karanlıkta Kalanlar"ı (In Darkness, 2011), Gdynia Filmowy'nin ulusal uzun metraj kategorisinde 'En İyi Film' ödülü alarak festivalin yerleşik ve

derinlikli olmasını sağlamıştır. Sadece bu değil, Polonya'daki dünya çapında sinemacılar yetiştiren okullar, enstitüler kimi ayrı yerlerde olsa bile festivalin felsefi, araştırmacı, deneyci ve öncü rolünü üstlenen sinema kurumları olarak Gdynia Film Festivali'nde bir araya gelmeye devam etmektedir.

Lodz Film Okulu, Wrocław Film Komisyonu, Polonya Film Enstitüsü, Adam Mickiewicz Enstitüsü ve sinemaya göstermelik değil gerçek anlamda destek veren özel ve resmi TV kuruluşları ve sinema birlikleri festivali daha anlamlı ve katmanlı kılmaya yarayan yapılar olarak yerlerini alıyorlar. Daha da ötesi, bu kurumların festivaldeki varlığı gerek kendi yapıları içinden çıkan filmlerle gerek master-class'lar ve konferanslarla gerekse sinema alanında ulusal ve uluslararası ortaklıklara kapı açan tanışmalarla Gdynia Film Festivali içinde değerli bir yere sahip. Başlı başına bir sinema tarihi sayılan ve Polonya'nın dünya sinemasına, Andrzej Wajda, Roman Polanski, Jerzy Skolimowski, Krzysztof Zanussi, Krzysztof Kieslowski ve daha nicelerini yetiştiren Lodz Film Okulu, 65. kuruluş yıldönümü nedeniyle Film Festivali'nde özel bir programla yerini alıyordu. Program, 'Lodz Film Okulunun Genç Yetenekleri' başlığını taşısa da, gösterilen filmlerin tarihlerinin 1990'lara gittiğini görüyorduk.

38. Gdynia Film festivali, farklı başlıklar altında toplanan 145 filmden oluşuyordu: Ulusal Uzun Metraj Film Yarışması, Genç Sinemacılar Yarışması, Polonya Bağımsız Sinemasına Bakış, Panorama, Pür Klasikler, Uzayda Kaybolmak-Unutulmuş Polonya

Bilim-Kurgu Filmleri, Dış Mekan İzlenimleri, HBO ile Agnieszka Holland, Portreler, Gdynia'dan Filmler, İşaret Dili Filmleri, Sözlü İfade Filmleri, Özel Gösterimler, Gdynia Çocuklar İçin ve Sinema Tiyatrosu başlıklarıyla festival çocuklardan yetişkinlere; film salonlarından, plaj izlencelerine kadar kentin her bireyine ve her noktasına ulaşmaya çalışıyordu. Kentin her köşesinde rastlanılan film afişlerinin yanı sıra, konukların kaldıkları otel, bu yılki festival için renove edilmiş Müzikal Tiyatro binası ve film gösterimlerinin yapıldığı Multi-Kino'lar arasında, caddenin zeminine boya püskürtme tekniği ile yapılan takip işaretleri zaten kentin yabancıları olanlar için bile film gösterim yerlerini ve mekanları bulma konusunda son derece kolaylık sağlıyordu.

Festival, 9 Eylül tarihinde, yönetmenliğini Joanna Kos-Krauze ve Krzysztof Krauze'nin birlikte üstlendiği, aynı zamanda Ulusal Yarışma Bölümü'nde yer alan ve Polonya Sineması'nda ilk kez Çingene dilinin kullanıldığı, Çingene bir kadın şairin şiirlerini yazma serüvenine odaklanmış olan gerçek bir hikayeden yola çıkan "Papusza" filmiyle açıldı. Türkiye'deki festivallerin aksine; festival direktörü, festival sponsorları ve belediye başkanının kısa ve özlü açılış konuşmalarının ardından film ekibinin tanıtımına ve film gösterimine geçildi. "Papusza" da dahil olmak üzere Yeni Polonya Sineması'nın doğal olarak kendi sinema geleneğinden devraldığı mirasın verdiği zenginlikle, yeni ve özgün olanı yapılandırma konusunda ustalıklı yapımlara ulaştığı görülmüyordu.

Günümüz Türkiye sineması da dahil

olmak üzere dünya sinemasından izlediğimiz son dönem yapımların, istisnalar hariç, önemli bir bölümünün biçimi ön plana aldığı ve içerik konusunda belirsizlik, çıkışsızlık ve ucu açıklık gibi postmodern yaklaşımı koruduğu söylenebilir. Ancak, Kuzey Avrupa ve İskandinav Sineması'nın son yıllarda hem biçim hem de içerik anlamında kurguladığı zenginlik, Yeni Polonya Sineması'nda da varlığını çok belirgin biçimde hissettiriyor. Kişisel ve psikolojik hikayeler yerine, toplumsal, özgürlükçü, tarihsel ve politik analize izin veren filmlerin çoğunlukta olması tabii ki yine Polonya Sineması'ndan alınan mirasla ilişkili olduğu kadar, ülkenin çalkantılı tarihi, iki Dünya Savaşı sırasında

yaşadığı trajik durum, sendikal mücadeleler ve her daim kendi özgür ve özgün konumu için savaşı Polonya'nın sinema yoluyla yansıttığı yapımlar olarak karşımıza çıkıyor.

Ryszard Bugajski'nin yönettiği "The Closed Circuit" (Uklad Zamkniety), son günlerde ülkemizde siyasi arenadan tanışık olduğumuz bir olayı iş dünyasına taşımış. Başarılı üç Polonyalı iş adamının kurduğu modern tesis, cumhuriyet savcısı Kostrzewa tarafından adaletsiz bir şekilde ellerinden alınmak istenir. Savcı tüm hisse senetlerini üzerine geçirmeye çalışırken, Polonya'da artık çok işlemeyen ve nadiren kullanılan bir mekanizmayı devreye sokar. Gerçek bir olaya dayanan hikayede, temize çıkmalarına rağmen

maddi ve manevi anlamda hayatları harap olan üç kişi, devletin mafyöz tutumu ile yüz yüze gelir. Film başarılı ve hızlı kurgusu, mizansen ve son derece yetkin oyunculuklarıyla dikkat çekiyor.

Yine yarışmalı filmler arasında olup puan toplayan "In The Name Of" (W Imię...), Lodz Film Okulu'nda eğitim almış kadın yönetmen Malgoska Szumowska'nın filmi. Nev-i şahsına münhasır bir kilise papazı olan Adam, sorunlu genç erkeklerden oluşan bir müzik topluluğu kurar. Yöre halkı ve kilisenin takdirini toplar. Adam'ın geçmişinde yer alan bir sıkıntı, gruba yeni katılan bir gencin yaklaşımı, bağlılığı ve heyecanı ile Adam'da bir tutku olarak canlanır. Kasaba sakinlerinin ve kilisenin kuşkularının

ESRAR PERDESİ

TORN CURTAIN (1966)

Malgoska Szumowska imzalı "In The Name Of", iki erkeğin ilişkisine odaklanıyor.

Musical Theatre'da konuklar (solda) ve usta kadın yönetmen Agnieszka Holland (sağda).

Pawel Chochlew imzalı "1939 Battle Of Westerplatte" (solda) ve Roman Polanski'den "Venus In Fur" (sağda).

onaylanması, Adam'ı kısa sürede halk düşmanı haline getirir. Yaşadıkları tutkulu aşk her ikisi için de kural yıkıcıdır. Film, cinsiyetçi önyargıların üstesinden gelmeye çalışan bu iki adamın kendi yollarında diledikleri gibi gitmelerine izin verir.

Bu yılki yarışmanın galibi olan "İda" ise, yine Polonya'nın genel sakinliğine eşdeğer bir görsel tonda ilerliyor. Siyah-beyaz çekilmiş olması bu sakin ritmi sık sık tıpkı "Papuzsa"da olduğu gibi muhteşem kompozisyonlardan oluşan fotoğrafik göndermelerle güçlendiriyor. Ancak "Papuzsa"dan farklı olarak "İda", birbirine kontrast iki karakterin (teyze ve rahibe adayı İda'nın), birbirine kontrast iki durumu (Katoliklik ve Musevilik) karşı karşıya getiriyor. Pawel Pawlikowski'nin yönettiği "İda", 2. Dünya Savaşı'ndan sonra 1956 Polonya'sında bir manastıra bırakılmış olan Anna'nın hikayesi. Rahibe adayı olan Anna yemin töreninden önce hayattaki tek akrabası olan teyzesi Wanda'yı görmek ister. Wanda, Anna'nın aslında Musevi olduğunu ve gerçek adının da İda Lebenstein olduğunu söyler. İki kişi birlikte sadece ailelerinin trajik hikayesini öğrenmek değil aynı zamanda kim olduklarını bulmak için de bir yola çıkarlar. Savaş suçlularını bulma komisyonunda çalışan; komünist, ateist, ilişkilerinde özgür, alkol ve sigara tutkunu ve mutsuz bir kadın olan Wanda ile Katolik değerlere bağlı, sessiz ve sakin İda'nın (Anna'nın) karakter yapılarındaki tezatlık, öykü kuruluşundaki tematik tezatlık ile iç içe geçmiş durumdadır. İda'nın, geride hiçbir iz bırakılmadan öldürülen ailesinin bulunmasına yönelik arayış, bir dedektif öyküsüne dönüşmeden, karakterlerin dönüşümü üzerine güzel bir manevra yapar. Yönetmen Pawlikowski'nin "İda"sı, 2012 Toronto Film Festivali'nde de özel bölümde gösterilmiş ve adından söz ettirmiştir.

Yeni yapımlardaki öykü kuruluşları ve karakter yaratımları Polonya Sineması'nda yönetmenlik kadar senaryo yazarlığının da önemli olduğunu gösterir. Bu, yarışma jürisinde yer alan birçok ismin senaryo yazarı olmasından da anlaşılıyor.

Polonya'nın trajik tarihi bugün hâlâ sinemasında var gücüyle izlerini sürdürüyor. Panorama bölümünde yer alan "1939 Battle Of Westerplatte" (Tajemnica Westerplatte), bir bakıma 'savaş kahramanlığı'nı masaya yatıran bir film. Yakın plan çekimler, savaş

atmosferinin başarılı bir şekilde verildiği bu 'kahramanlık' meselesi, yine sağlam bir karakter yapılanması, katmanlı karakterlerin yarattığı karşıtlıklarla romantik bir savaş filmi yerine, savaş kahramanlığı hakkında sorular sorduran bir filmi ortaya çıkarmış. Pawel Chochlew'in yönettiği bu film, 1 Eylül 1939'da 2. Dünya Savaşı'nın ilk ateşini başlatan Westerplatte'deki ikmal deposunu korumaya çalışan 200 civarındaki Polonyalı askerin, binlerle ifade edilebilecek Hitler ordusuna karşı mücadelesini ve yakın çarpışmayı anlatıyor.

Festivalin yine önemli bir bölümünü oluşturan Pür Klasikler, Polonya Sineması'nın duayenlerine ayrılmış. Film gösterimlerinin birçoğu yönetmenlerin katılımıyla gerçekleşiyor. Ancak birçok filmde ve yönetmenle yapılan söyleşilerde çevirinin olmaması bu değerli sinemacıların düşüncelerini duymak, filmlerini izlemek konusunda bir eksiklik. Bu başlık altında Andrzej Wajda'nın "Mermer Adam"ı (Człowiek Z Marmuru, 1977), 1970'lerde diploma filmini çekmek üzere yolan çıkan sinema öğrencisi Agnieszka'nın, bir müzenin deposunda unutulmuş bir erkek heykeline odaklanmasıyla başlar. Bu heykel, 1950'lerdeki işçi lideri, duvar ustası Mateusz Birkut'a aittir. Birkut'un adımlarıyla ilerleyen Agnieszka, sosyalizme inanmış ancak sonunda onun kurbanı olmuş bir adamın hikayesiyle karşılaşır. Topladığı materyaller topluma açıklanamayacak ölçüde politik açıdan güçlü ve kritiktir. Böylece "Mermer Adam", Agnieszka'nın ve Birkut'un hikayesinin iç içe geçtiği girift bir yapıda ilerler. "Mermer Adam", Polonya sinemasındaki 'Ahlaki Kaygı Hareketi'ni başlatan film olarak kabul edilir, bir dönüm noktası yaratır. Ülkede sessizliğin hâkim olduğu Stalin döneminin kırılmasına ve sinemanın ortak bir bellek haline gelmesine aracı olur. Festivaldeki bir diğer önemli bölüm de, Agnieszka Holland'ın filmlerine ayrılmış bulunuyor. Polonya Sinemasının medar-ı iftihar sayılan bu kadın yönetmenin; "Burning Bush" (Horóci Ker), "The Wire", "Shot In The Heart", "Treme" gibi yapımları bu bölümde yer alıyor. Yönetmenin son filmi "Burning Bush", 1969'da Sovyet işgali ve Varşova Paketi'ne karşı protestolarda Çek toplumunun duyarsızlığı karşısında kendisini ateşe atan felsefe öğrencisi Jan Palach'ın duruşması ve savunması üzerine. Üç epizottan oluşan bu

Ryszard Bugajski'nin yönettiği "The Closed Circuit" iş dünyasına odaklanıyor.

film, Holland'ın Katrina Fırtınası sonrasındaki New Orleans'ı anlattığı "Treme" ve yine zenci mahallesindeki uyuşturucu, polis, yoksulluk ve zor hayatların konu edinildiği 'Amerikan Rüyası'ni tersine çeviren "The Wire" da benzer şekilde epizotlardan oluşuyor.

Festivalin Özel Gösterim başlığı altında sunduğu, Roman Polanski'nin son filmi "Venus In Fur" (La Vénus À La Fourrure) gelince; Müzikal Tiyatro binasını hınca hınç dolduran kalabalık, özel yaşamındaki sansasyonları dışarıda bırakarak sadece Polanski'nin sinema ustalığına odaklanan bir seyirci kitlesinden oluşuyordu. Yönetmenin katılımından dolayı yaşanan büyük tezahüratlar filmin gösteriminden sonra ikinci kez sahneye çıkan Polanski'ye alkışlar eşliğinde sunulan bir sevgi ve saygı gösterisiydi. Sahnede Polanski'nin söylediği gibi; "Bir kadın filmi" olan "Venus In Fur", aslında kadınlarla erkekleri eşitleyen, kadın ve erkek rollerinin birbirine dönüşebildiği, bir bakıma Jung'cu anlamda anima ve animus

analizlerine izin veren bir 'tek mekân' filmi. Sinemacılar kadar tiyatrocuların da ilgilenebileceği bu film Fransız kültürel dokusunu alıp evrensel kadın-erkek ilişkilerine ve hatta cinsiyetler ötesi bir boyuta taşıyan, diyalog ağırlıklı olup yakın plan çekimleriyle, değişen ışık tasarımı ve kamera açılarıyla Fransız vodvili özelliklerinden sıyrılıp gerçek sinema duygusunu yaşatan bir yapım.

Yolu denize açılan Gdynia övgüye değer bir film festivali gerçekleştiriyor. Ülkesinin yetiştirdiği sinema ustalarına hak ettikleri değeri verdikleri kadar, sinema ustaları da ülkeyi toplumsal ve siyasi anlamda şekillendiren kişilikleri unutmuyor. Henüz vizyona girmemiş olan, Wajda'nın son eseri "Walesa. Man of Hope" (Walesa. Człowiek Z Nadziei) filminin afişleri daha şimdiden şehrin her yerinde asılmış. Sinemanın özgür ruhu, otoriteye boyun eğmeyen duruşu Polonya Sineması ve Gdynia Film Festivali için son derece geçerli.

KANCALAR

Rashit'in **“İnsan Neslinin Sonu”** albümündeki “Kancalar” adlı şarkısına çekilen videoklip, **ağlayan/acı çeken** erkekleri buluştururken, hızlanarak yolundan sapmış yaşamlara **romantik bir mola** verdiren büyük kalpli Yeşilçam filmlerini hatırlatıyor.

YÖNETMENLER Öykü Onur Tanyel,
Özlem Akın (animasyon)
YAPIM 2013 Türkiye
SÜRE 3 dk.

“BAZEN HAYATIN YAN ETKİLERİNDEN OLAN CAN SIKINTISINDAN KURTULMANIN YOLU KÜÇÜK (NOSTALJİK) KAÇAMAKLAR olabiliyor. Böyle zamanlarda dünyası, duygusu bugün için fantastik kaçabilecek bir Yeşilçam filmi sıkıntıya panzehir gibi gelebilir. İşte günlerden böyle bir gün, Ertem Eğilmez'in “Son Hıçkırık”'ını izledikten sonra online'a dönüş yapınca karşıma çıktı Rashit'in yeni videoklibi. Filmde gotik bir köşkte ölen eşinin hayaletini hafızasındaki projeksiyon makinesinden izleyen Metin Serezli'nin hüznüne; klipte spor ödülleri arasında projeksiyon makinesinden filmler izleyen sakat adamın animasyon hüznü eklendi. “Kancalar”'ın bulunduğu “İnsan Neslinin Sonu” albümü hakkında yazdığım bir yazıya “Tarih Bitmedi Rashit Var” başlığını atmış; doksanların demo/fanzin çağında şekillenen grubun kaybolan incelikleri hatırlatma çabasında bahsetmiştim dilim döndüğünce. “Son Hıçkırık”'ın hemen üstüne “Kancalar” videosunu

izleyince, iki ayrı dünyanın aynı duyguda buluşmasına şahit oluyorsunuz. Oğuz Taktak'ın ağlayan yüzüne Nazan Öncel'in hayaletimsi görüntüsüyle eşlik ettiği parçanın sözleri yeterli olsa da, videonun animasyon kısmındaki sakat adamın hikayesi de duyguyu besliyor. Hayatındaki kadınla iletişimi kopmuş, dünde yaşayan bir adam bu.

Rashit, John Barry'nin yazdığı bir dizi temasından yola çıkıp ‘damar’ (punk, damar tonlarına uzak değil) bir parça yazmış. Üstüne video olarak bir vapurun iskeleden ağır ağır ayrılması bile eklense ortaya defalarca izlenebilecek bir videoklip çıkar. Ama Öykü Onur Tanyel, ağlayan/acı çeken erkekleri buluşturan kısa çalışmasıyla, hızlanarak yolundan sapmış yaşamlara romantik bir mola verdiren büyük kalpli Yeşilçam filmlerini hatırlatıyor. İdeolojik bir araca dönüşen ağlamanın gerçek anlamı üzerine samimi bir iş.

Sadibey.com

"Sinemacılık ve filmcilik yararına
bağımsız iletişim platformu"

1- Bir özeleştiri yapma zamanı

filmekimi başlıyor. Program her zamanki gibi gayet iyi. Bilet kuyruklarından anladığımız, ilginin beklentiyi aştığı yönünde. Ama aynı ilgiyi yıl içerisinde benzer türdeki filmlere gösteriyor muyuz? Emin değilim. Bu konuda acaba bütün sinemaseverler şapkamızı önümüze koyup bir düşünssek, özeleştiri yapsak!

2- Dünyayı 'parça filmler'le kurtardı!

Çetin İnanç müjdeyi verdi: "Dünyayı Kurtaran Adam", İngilizce dublajla 29 Ekim'de California'da birkaç sinemada gösterilecekmiş. Hayırlı olsun. İnanç, ayrıca "Star Wars" dışında hangi filmlerden parçalar kullandığını da açıkladı: "Örümcek Kadın", "Yusuf İle Züleyha", "Bilal-i Habeş" ve ismini hatırlamadığı bir Hint filmi.

3- Moda Sineması yerine Moda Sahnesi

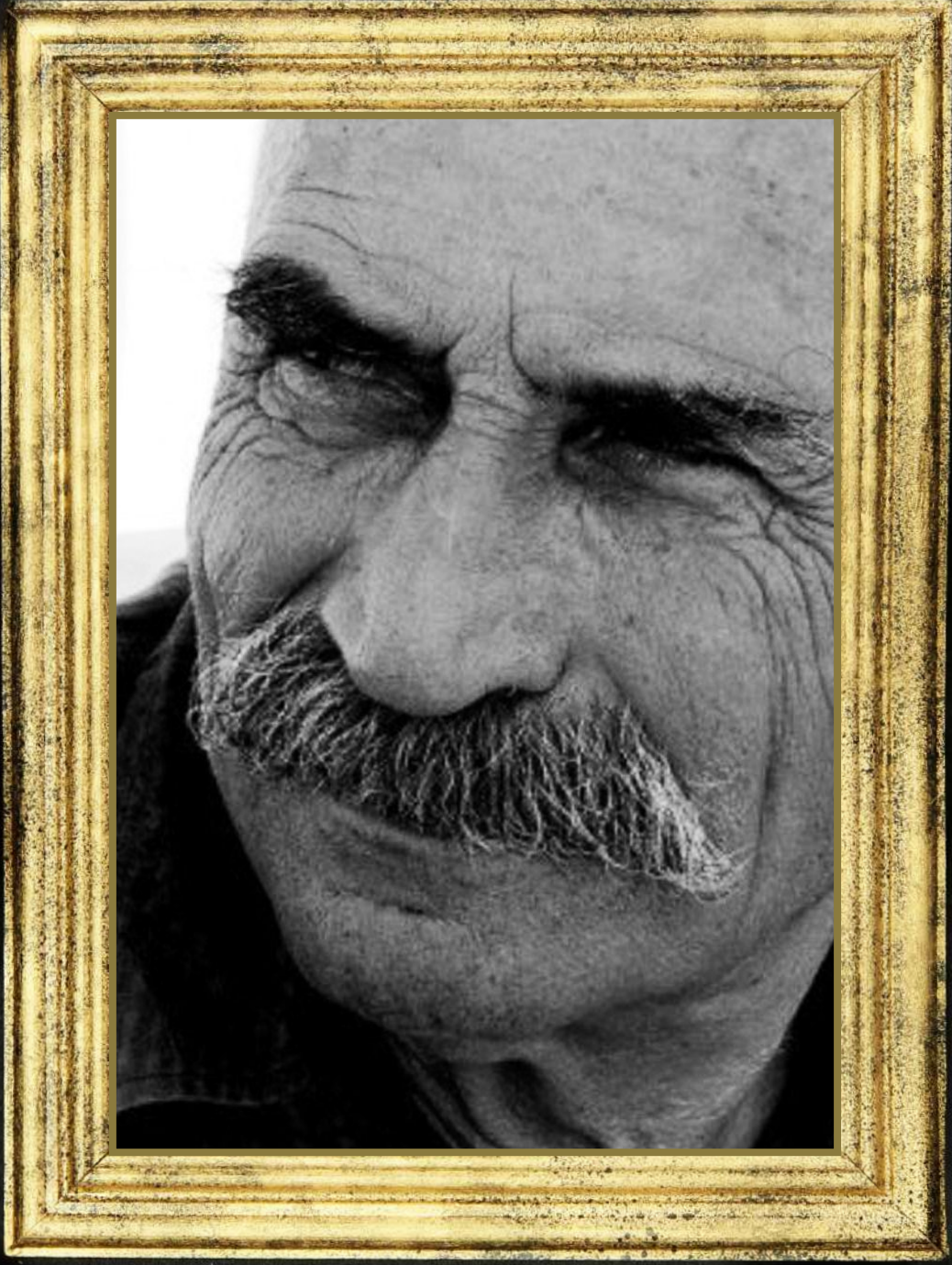
Bir başka müjdeli haber de Kadıköy'den. Eski Moda Sineması'nın yerine şimdi Moda Sahnesi açılıyor. Burada bir büyük tiyatro salonunun yanı sıra, yaklaşık 50 kişilik bir sinema salonu da yapılıyor ve özel gösterimler olması planlanıyor.

4- Catherine Deneuve'e gecikmiş bir ödül

Malum sinemanın divalarından biridir Catherine Deneuve. Avrupa Film Akademisi, Fransız oyuncuya yaşam boyu başarı ödülü verecek. Deneuve'e ödülü 7 Aralık'ta Berlin'de düzenlenecek 26. Avrupa Film Ödülleri töreninde takdim edilecek. Akademi biraz geç kalmadı mı? İKSV'nin yıllar önce Deneuve'e Sinema Onur Ödülü verdiği hatırlanırsa durum açıklığa kavuşur!

5- Bağımsız sinema için umut!

Müjde gelsin! Sinema dünyası, bağımsız filmlerin gösterim sorununa bir çare bulmak için uğraşıyor. Şimdilik kesinleşmedi ama plan şu: Beyoğlu Sineması ile birlikte birkaç sinema arasında bir dağıtım ağı kurulacak ve buralarda bağımsız yerli filmler gösterilecek. Gelişmeleri merak ve hevesle bekliyoruz.

SAYGIYLA ANIYORUZ...
TUNCEL KURTİZ
1936 - 2013

“ GENELDE ÇEKİMLER SİRASINDA ÇOK NEŞELİYİMDİR. AMA 'KUŞLAR'I ÇEKERKEN GECELERİ EVE, EŞİMİN YANINA GİTTİĞİM ZAMAN DA HÂLÂ GERGİN VE ÜZGÜNDÜM. ”

Alfred Hitchcock